

Üdvözöllek kedves Olvasó! Üdvözöllek kedves Alkotó!

Te is érzed? Az idei nyár mintha más lenne, mint az eddigi nyarak voltak. Igaz, már évek óta mondogatjuk, hogy megváltozott a világ, megváltozott a természet rendje, megváltoztak az emberi viszonyok, és megváltoztunk mi, emberek, s ez a változás gyakorta félelmetes... Ám azért az éjszakákat még nappalok követik, a nap süt reánk, szerelmek szövődnek, gyermekek születnek, családok nyaralnak, meséket suttog a szellő, verseket írnak a költők, beszédes alkotások hirdetik a képzőművészek világát jobbító üzenetét... Igaz, ahol fény ragyog, ott árnyék is van. Nos, ilyen ez a folyóirat is. Fények és árnyak közepette teljesedik ki a világ, s benne az Ember, aki e földi útját bejárva hazatér az örökkévalóságba.

Amikor elolvassuk az Alkotóban megjelenő írásokat, megcsodáljuk az alkotásokat, kalandozunk a mesék birodalmában, szemezgetünk a tudástárból, olvasunk különleges emberekről, akkor szellemben gyarapodunk, lélekben gazdagodunk, s ez által jobbak, többek leszünk, és reményteljesebb lesz az elénk táruló jövőkép.

Élménydús, tartalmas időtöltést kívánok az Alkotó hasábjain!

Hermann Marika
meseíró, költő

Nagy-Kóré Mária: Tánc

Pánti Anna: Betűk ölelése

Bizony fáj, ha fakul a szív,
nem szól a száj!
Ne hagyd hamvadni lelked mécsesét...
szótlanságban a lélek elég!
Néha a szó... a bátorító, indul
mint hangtalan mozdulat
benyargal utcát, kaput, falat...
bekúszik ott a kulcslyukon,
eldobja vándorbotját, ágyadon
fakón, fáradtan könnyek közt ölel,
tán ez az érzés ismét fölemel...
és álomba így ringat el...

Fu Jen-Li: Reménykedve

Rövid lélegzet, rövid élet.
Ki nem mondott kérdésre, rövid a felelet.
Kérdésemet magamba fojtva,
Sodor az élet egyre szorosabbra gombolyítva.
Zálogba tett értékeim: haszontalan földi lim-lom,
Ezzel is csak révészemet gazdagítom.
Hova lett a gyermeki kacagás,
Önfeledt, katicabogár bámulás?
Kitárt karral futni a réten,
Hinni, hogy mindig így maradok a héten.
Hetek, hónapok, évek is teltek.
Zúzmarások lettek a lélek kertek.
Fittyet hányva fagyra, dérré,
Aranyeső sárgállik a kétkedőre.
Lefelé ne! Felfelé nézz az égre!
Csak így lehetsz boldog!
Esküszöm! A kérész életére!

Kanizsa József:**Nyári hajnalon**

(Vilmához)

Lépj, lépj velem
kéz a kézben
szerelemtől égő arccal
lépj be a fellobogózott
nyári hajnal fény-kapuján.
Virágillattól bódultan
hajtsuk le áldott fejünk
a pázsit-ágy
simogató zöld paplanára
s érezzük az Élet
forró ölelését...

Kosztolányi Ági: Nyár

Lénárd Ágnes: Ima

A Gerje-patak környéke az erdőcske mellett, egy külön kis világ.

Vasárnap kora délelőtt ember alig jár erre. A vízi-sikló mégis óvatos, nesztelenül csúszik a mocsári nefelejcskek között. A béka még ezt is észreveszi, riadtan veti magát a vízbe.

A patakban kárászok tanyáznak, csapatban úsznak, árral szemben. A víz tetején friss növéssű, zöldnél zöldebb békalencse.

A patak folyásirányában a jótékony Nap világít, negyed égbolttal arrébb, Nyugaton a Hold fehérlik. Ugyanolyan magasan! Megállt talán a világ? Reggel is ott láttam a Holdat. Vetítve van? Vagy kiszégezve a mennyboltra?

Ha mindig így maradna, ha nem fordulna már az idő kereke, azt sem bánám.

Még éget, még tudja a nyarat a Nap. Még fogja és tartja.

Finom szél bujkál az ágak között, a nyárfák levelei vibrálnak és zizegnek. Nincs is ennél erősebb hang most.

Cinkék csengetnek az ágak között, harkály kop-pant, s egy utasszállító gép bocsánatkérően züm-mög, alig hallhatóan, láthatatlanul a tiszta égen.

Szarkák cserregnek, egerészölyv kiált néha.

A nádasból idei kelésű fácán gyerekek lépnek elő.

A kis kakason a nyaki folt, arcán a piros jel már mutatja, jövőre kapós fiú lesz belőle. Boglárka-lepkék, gyöngyház pillangók libbennek ide-oda. Egy kócsag! A madár hófehér, lábai szénfeketéék, háttérül a kék égboltot kapja. Szárnyalása előke-lő, megfontolt.

A Hold eközben felült a tölgyfa ágára, s kissé elbóbiskolhatott, mert megbillent az arca.

Távolból harang szól, s a kócsag rója gyönyörű testével a díszköröket.

A világ - a másik, a zajos és nyüzsgő - most kívül marad.

Mise előtt néhány perccel a város többi temp-lomában is megkondulnak a harangok. A nagytemplomokban és a kisebbekben is, a városközponttól távolabb. Zengésük-bongásuk összefonódik, s ökumenikus zsoltárrá olvadva hívják az embert Isten házába.

E pillanatban a Természet, a Nap, a Hold, a ma-darak, egyetlen ima szavai, s az ember sóhaja az ámen a dicséret végén.

Stefanic Ferenc Alexander: Az élet

Az élet nem olyan borús, mint ahogyan azt a felhők, s a szelek borzolják,

Az életben van ezernyi aranyló napsütés és végtelen ragyogás.

Van, hogy kedvedet a tarka pillangók tánca lendületbe hozza,

S van, hogy néhány kedves szó napodat felvillanyozza.

Az életnek van szépségben fürdő oldala,

Hol egyetlen mosoly a rosszat, a jóba olvasztja.

Mikor az érintés selymesebb, mint a kínai szövet,

S a forró ölelés mindennél jobban felöltöztet.

Az életben vannak dicsérő szavak is,

S egy ilyen, képes a durva szitokból, keserűségből, gyönyörűvé váltani akár százat is.

És van a csábítás, mi édesebb a lágy csóknál-

Csak engedd át magad szenvedéllyel, s olyan lesz, mintha új életre kapnál.

Az életben vannak örömteli, meghitt, szépséges pillanatok-

Mit csak meg kell látnod, fognod, tapintanod;

S az élményt, örökre megtarthatod.

Rozványi Dávid:
A tökéletesség érintése

Szeretném megérinteni a tökéletest,
 azt, amit kéz el nem ér,
 ész nem ért,
 nem lát a szem
 és több, mint az élet.

Szeretném megélni a teljességet,
 amitől elzár hús-vér valóm,
 szeretnék több lenni,
 mint ami lehetek,
 szeretnék kilépni önmagamból,
 s részeddé válni, Istenem.

Szeretnék nevetni,
 napfénykacagással,
 szeretnék könnyezni,
 patak tisztasággal,
 szeretnék ölelni,
 diófa ággal,
 szeretnék szárnyalni
 szélsusogással,
 szeretnék dal lenni
 tündérsuttogásban,
 szeretném én-voltom megélni
 szeretve másokat.

Szeretnék több lenni
 kevés voltom által,
 szeretnék szép lenni,
 hiányosságaimban,
 szeretnék jó lenni,
 hibáim által,
 gazdag lenni
 a „nincs”-eim árán,
 szeretném hiányaim mind neked adni,
 hogy Te tölts be mindent, Uram.

Németh Nyiba Sándor:
Lágy vízcseppek

Önjáró lett a lábam, elindult haza.
 Úttalan ösvényekre nem akar lépni.
 Megölelem a fákat, a por visz oda.
 A vízcseppek árnyait hullámok viszik.

Íratlan törvények elúsznak a folyón.
 Partnak csapódva virágokra szóródnak.
 Elsodort életem könnyörtelen, konok.
 Fodros vízben száraz ágak elúsznak.

Orosz Margit: Védtelenül

Hajnal
 valahol távol, a völgyben, szélen
 bomlik a hajnal bíbor színében,
 ablakot nyit széles e világra,
 hús huzat babrál kócos hajába,
 kávéját tölti, hosszasan nézi:
 új nap, új reggel mit hoz majd neki.

Reggel
 tegnapi múltból arcok sorjáznak,
 feszülnek érvek, kések egymásnak,
 zavaros világ gátlástalanul
 öklét megrázza, kiabál vadul,
 tömegben árván magában maradt,
 (mert) szavakkal babrált ez idő alatt.

Aztán
 nézte a parton fűzfáknak sorát,
 kristályos vízben mosta meg arcát,
 bezárta magát egy szűk világba,
 kényszere szülte boldogtalanságba,
 picike öklét most ő is rázza
 vétleneke - a védtelen, árva.

Orosz Zoltánné: Segíts!

Segíts ott, hol nyújtják a kezeket,
 Markold erősen, amíg lehet!
 Segíts ott, hol éhezik a szeretet,
 Nyújtsd oda ölelő szívedet!

Segíts ott, hol nincs remény,
 Szíved-lelked legyen az erény!
 Segíts ott, hol szól a csend,
 Bánatra ne hajoljon senki, ne engedd!

Segíts ott, hol megszűntek a színek,
 Ott hol a sötét lepel borít mindent!
 Segítsd talpra a földön fekvőt,
 Teremts számára szebb jövőt!

Segíts akkor is, ha nem kérik,
 Mikor az üldözött több sebből vérzik...
 Segíts, mikor a sóhaj száll a messzeségbe,
 Segíts, hogy béke legyen végre!

Pósa Anikó: Varázslat

Drotleff Zoltán: Miért is szomorú...

Az ágakon leng a némaság gyöngye,
 hajnali fényben úgy kellett magát,
 csupán kicsordult a mindenség könnye,
 s elrejtí fénybe a bánat fonalát...

Miért is szomorú az idő nyáron?
 Hiszen minden virág az égre tekint...
 Fény bukfencezik az egész világon,
 a lét illata minket is beterít...

Mégis elindul oly orvul a bánat
 egy kerülő ösvényen, ki tudja hol,
 és megöl sok álmod, eltipor vágyat,
 színesen ránk köszön, ősszel, valahol...

Oly gyönyörű tarkán, hogy el sem hisszük,
 csak azt érezzük, a keresztet visszük...

**Szente B. Levente:
Hadd maradjak...**

Hadd maradjak az,
Ki voltam,
Szükséges fölösleg,
Idők hátán tenyered,
Bing-bangot játszó óra.

Vagy holdra vonyító kutya,
Nefelejcs virág az ismeretlen kertben,
Szemed sarkában
Lopakodó felhő -
Kapu, melyen,
Ha majd úgy akarod,
Emlékeidben örökké
Hazatalálsz.

**Fekete Edit:
Hogyan szeresselek?**

Mit szeretnél, hogy mi legyek?
Lágy szellőként szeresselek?
Ruhád alá besurranjak
Lágyan tisztán simitsalak?

Mit szeretnél, hogy mi legyek?
Vad záporként szeresselek?
Villámokkal megvédjelek
Mennydörgéstől kíméljenek?

Mit szeretnél, hogy mi legyek?
Tiszta hegyi folyóként szeresselek?
Folyó partján nyugtassalak.
Szép tiszta tükrében mosdassalak?

Mit szeretnél, hogy mi legyek?
Napsugárként szeresselek?
Sugarammal melegitselek?
Árnyjétékkel kényeztesselek?

Mit szeretnél, hogy mi legyek?
Kismadárként szeresselek?
A válladon énekeljek
Mindig, mindig vidám legyek?

Mit szeretnél, hogy mi legyek?
Mindörökké veled legyek?
Két karodban megpihenjek
Szerelmedbe sütkérezzek.

Erdős Sándor: Fonó lány

Árnyas terasz alatt, fon a lány.
Mi járhat fejében, az csak talány.
Most kósza szálak egygé válnak.
Kéz, és láb ősi ritmust járnak.

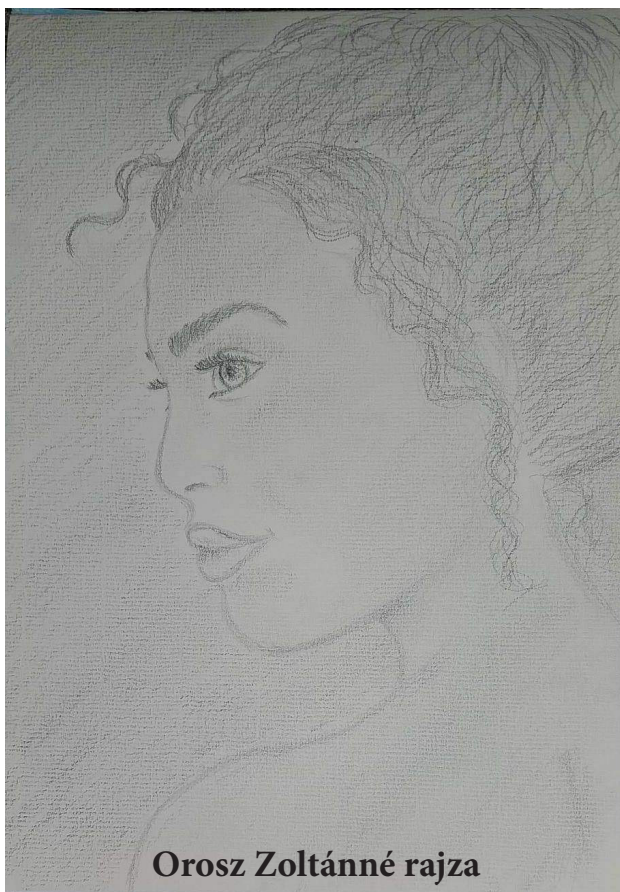
Mint misztérium, olybá tűnik.
Az idő sodra tán megszűnik.
Egy varázslatos pillanatra,
visszafelé forog a rokka.

Eszébe jut egy vidám tavasz.
Mikor még fényes volt a terasz.
Kedvese járt rajta peckesen,
és rámosolygott kedvesen.

Ma messze van tőle a párja.
Távoli harcmezőket járja.
Vitézül harcol a hazáért.
Mit meg nem adna csókjáért.

**Iochoom Zsolt:
Nyár-éjszaka**

fázol – és nincs
ki betakarjon,
gyertyákat gyújtok,
ne lássam
oly sötétnek
az életet.
álmatlan éjszaka
csodáért könnyörgök
kesergő imám
hallod-e odafönn?
mily balga sokszor
az ember
csodára vár
boldogság helyett.
türelem...
- rózsafüzér -
ki mer szeretni
az él igazán,
s számára virág nyílik
századunk gazán.
nyáréjszaka van
mégis – fázok
s csak rád várok!

Orosz Zoltáné rajza

Lengyelne Török Erika:
Ami örök

Ahogy rám tekint a Hold,
látom benne bájos mosolyod.

Ahogy trilláz a sok madár,
mintha kacagásod hallanám.

Nyári zápor után a fű
finom illatod hozza elő.

A lány szellő oly kellemes,
mintha arcom simítaná puha kezed.

A nap égeti a testem,
a szeretettől izzik a lelkem.

Látlak és érzek mindig és mindenben,
mert életünk során egygé váltál velem.

Nincs tér, és nincs idő se már,
tiéd és enyém az örökkévalóság.

Szénási Sándor István:
Tavaszi estén

Hanyatló Nap vörös felhőhaját
alkonyi égen a szél kibontja:
fölnyitja szemeid ajtaját az
éj emléksillagos ékszerboltja.

Hányszor átrendezte már tudatom
anyagmozgatója földi létem,
de mindig is tavasszal éreztem
szívemben, hogy jó volt megszületnem.

Keresem érintésed a szélben,
meleg napsütésben ölelésed,
illatod küldik nyíló virágok,
s múltjával szárnyal az őszes élet.

Esténként, ha nyílik ékszerboltja
a fent ragyogó isteni létnek:
életekért árulnak csillagot,
és a bámészkodók is betérnek.

Lénárd Ágnes:
Boldogság

Álmoknak élni,
a tündérmeséknek.
Boldogan félni,
hogy véget ne érjen.

Hinni a csodákban,
bolondnak lenni.
Fütyülni a világra,
messzire menni.

Cserna Ferenc: Életvíz

(Ki vagyok?)

Peregtek perceim békés magányban,
Éltem csermelye csendben csobogott.
Derűnek szellője, ha érte arcom,
Tovalibbentette borús szél legott.

Árva szívemre rózsaszínű felhő
Olykor rálehel mézédesség harmatot,
Akkor a vad szirtek táncra perdültek.
Vagy, csak... látni véltem e színes álmot?

Lantomnak húrját csak félve pengettem,
Apolló pallosa sújtását féltem,
Szép szavak nem jöttek, néma volt ajkam,
Remeteként éltem, embert kerültem.

Rettegtem a csendtől, a bús magánytól,
Társtalanságom kínzó gúzsba kötött,
Mígnem magas égből meghallák imám,
Fény, öröm és jókedv lelkembe szökött.

Szép múzsám jöttére kivirult lelkem,
Orcám barázdáit eltűnni láttam,
Kezemben lantom egyre szebben zengett,
Nap fénye melenget, melyre úgy vágytam.

Szemenyei Éva alkotása

Szabó Ferenc: Nyári éjjel

Nyári éjjel... lanyha szellő fújja széjjel
A részegítő virágillatot,
Krókusz lilás virága nyílik éppen,
Én pedig ezt a csodát láthatom.

Szegfűszálak hajladoznak szűzen,
Csillagfény ragyog tarka szirmokon,
Lágyan felderengő holdezüstben
Ring a királynői tigrisliliom.

Mámor illatú csíkos virágok
Hajlongva, kecses száron ringanak;
Reggelig szerelmes szellő táncol,
Simogat s ölel bársony szirmokat.

Éjjeli szender ül jázminágon,
Bólogatva, kicsit még álmosan -
Egy valódi női lepkeálom -
Fésüli az izgató csápokat.

Fák között denevér száll nesztelen,
Semmit se lát, de mégse téved el, -
Vakmerő? Vagy talán csak esztelen? -
Látja a hangokat a sötét éjjelen.

Nyári éjjel boldogsága éled,
Árnyak lebegnek, osztoznak szüntelen:
Föld, levegő s vizek életében
Egy s oszthatatlan röpke életen.

Millió sejtelmes hang zenéje
Átölel, és nevetnek a csillagok...
Nyári éjjel... lanyha szellő szórja széjjel
A részegítő virágillatot.

Bene Edit fotója: Nyíló naprafogó

N. Sebestyén Katalin: Amarilis

Czibere Anita: Nyáron

Június, június légies könnyedséggel
illan, s búcsút mond.

Szeretlek nyár!
Szeretem mindened!
Ízeid, színeid, fényedet,
éltető fényed szeretetét,
perzselő szenvedélyes tüzed erejét.
Szeretlek, szeretlek!
Betelni veled nem lehet,
megbecsülvén jól e fényben fürdő,
áldott perceket.

Július lángoló szíve az évnek,
szerelmes hevében minden
könnyedebb, édes,
szárnyaló jókedv, kedves gyermek ének,
gyümölcsöző ízes nyár,
Isten áldásaitól ragyogó a táj.

Drotleff Zoltán:
Tarka lepke

Fiatalság messze elszállt,
mint egy tarka, szép lepke,
csak sírva nézett, meg-megállt,
de nem törődtünk vele...

Hiszen akkor minden szép volt,
sok száz pillangó repült,
egész világ nekünk bókolt,
idő mellénk települt...

Néztük barátságos arcát,
mint egy igaz barátét,
nem sejtettük ádáz harcát,
hogyan félti a magáét...

Azt sem tudtuk, miért tette,
évek múlva jöttünk rá,
ifjúságunk elkergette,
mintha értünk csinálná...

Mily gonosz tréfa ez élet!
ismételni nem lehet,
bizony, ha egyszer elégett,
senki semmit sem tehet.

Bár, ha egyszer megtalálnánk!
Azt a tarka, szép lepkét...
Igaz szívből meghálálnánk,
bárkinek e jótettét...

Szedő Tibor:
Gyümölcsfa bennem

Nyár magzatja már fejlődik,
búcsút int a tavasz.
Virágszirmok bennem,
illatok zamatát tölcserbe töltöm.
Eget karcolnak a gyümölcsfák,
szél legyezi arcom.

Csend kövein megbotlom.
Magaslaton szivárvány kötele.
Gyümölcsfa bennem,
megérik a gondolat termése.
Lábam alá terül a nyár,
szó rostjai ajkamon.

Pánti Anna
**„Virág vízesés”...
sziromhulláma**

Virág vízesés...
sziromhulláma,
színek kavalkádja,
elringat – látvány
és illat Mennországba...
Hömpölygő, áradó
öröme a szemnek!
Csodája a természetnek...
éltetője jó kedvednek!

Szedő Tibor: Nyár

Nyár a hálójával fényt horgász,
tarka tájon virágváros.
Színekben térdig gázol a csend,
nyomot hagy maga után a lét.
Perc madzagján pillanat a csomó.
Illatok kútjából a természet merít.

Tulipános kötényben a nyár,
ölebe hullatja szirmait.
Felhőket pislog az égbolt.
Lombos fák közt a szél babrál.

Kavicsokat görget a patak,
nyár tenyerén hajnal rügye.
Dalukat a madarak ágakra fonják.
Múltat karmol sziklára az idő.

Csipkerózsa :
Aranytrombita

Halk duruzsma most az aranytrombita,
Jóleső kicsit pihenni alatta.
Kusza indakarok ölelik a csendet,
Sziromkehely tálon a szorgalom gyűjtöget.

Nemcsak illatával, szépséggel varázsol,
Szemet vonz, csalogat, mézédés a mámor.
Halk döngicsélés a méhek akkordja,
Virágkelyhek színe, a zümmögők álma.

Üde levélsátor a boltívet kerüli,
Hosszú indás águk az árnyéket fedi.
Nevető virágok trombitája zeng,
Csodás szimfónia ez a meghitt csend.

Idősik látvány évgyűrűket számlál,
Mindig más a köntös, a változás vállán.
Új tavaszok jönnek, őszök hosszú lánca,
Léleksimitások, érzéseknek csokra.

Dr. Török György:
Szellő szeretnék lenni

Szellő szeretnék lenni a nyárban,
Hogy körül lengeném kedves alakod,
A lány fuvallatban enyhítve a kint,
Mit a nyár heve okoz.

Hogy lennék árnyat adó tölgy,
Kinek tövében megpihensz.
Hallgatva lesném a titkot,
Mit dús kebled piheg.

Vagy lennék hús vizű folyó,
Mint ölelnének akkor habjaim,
És egy pajkos hullám-fodorral
Megcsókolnám édes ajkaid,
Édes ajakid...

Orosz Zoltánné: Légy!

Légy a Napom, mi forróvá teszi a nyarat,
Légy a láng, mi szítja a parazsat.
Légy a hűs szellő, ha forr a levegő,
Légy a jelenemben a legszebb jövő!

Légy a tücsökzene, a fűben hemperegve,
Légy a párom a csillaglesre.
Légy a puha párnám, ha álmat keresek,
Légy a szereplője minden versemnek.

Légy a mosoly, a fárasztó nap végén,
Légy az érintés bőröm rejtett szegleténél.
Légy az önfeledt kacagás, kart karba öltve,
Légy a legszebb virág, szeretet csokrába kötve.

Légy a csók, mi égeti ajkamat,
Légy a társam, míg csak hajnal nem hasad!
Légy a mámor, mi máshoz sem fogható,
E földi létben az igazi örökkévaló!!

Fekete Edit: Május

Madárdalra felébredtem
Friss hajnali harsonások körülöttem..
Lágy szellő dudorászik a fák között.
Napfényleányka keringőzik a virágok fölött.

Olyan kirobbanóan friss és üde a reggel!
A természet ébred minden erejével.
Szinte színházi díszletek között
Fényjáték és hangverseny kíséretével.

Én is mennék, csak mennék!
Csatakos fűben messzire futnék!
Harmatcseppel megmosakodnék
Friss szellővel megszáritkoznék.

Vadrózsaággal megfésülködnék.
Tiszta tó tükrében gyönyörködnék.
Napsugár fényében megtisztulnék.
Holdsugár fényében megpihennék.

Ha elfáradtam hozzád bújniék.
Két karodban megmelegednék.
Kézenfogva Veled tovább csatangolnék.
Talán a világ végére is elmennék.

Czibere Anita: Szerelem kertjében

Szemed fényében magamat látom,
Lelkünk tavában eggyé váló virágok,
Semmin túli virágzásban Élő Élet Aranyában,
Szerelem kertjében egymásban virágzó tulipánok,
Szívmezőn tündöklő mesés rózsza álmok,
Lángoló rózsái a Létnek párba szökkenő,
Egybe olvadó szerelmi ének,
Egy töről fakadó ragyogó virágok,
Lángoló szirmaik csókjából fakadó,
Szenvedély tüzében eggyé olvadó,
Új bimbót hozó ezerszínű, ezerszirmú,
Virággá válunk.

Lengyelné Török Erika: Érzés

Ahogy nézem két szép szemed
csillogását,
Látom benne finom lelked
tisztaságát.

Őszinte a mosolyod, és fájdalmas
a sírásod,
Minden percben féltve nézlek,
csak rád vigyázok.

Csodálom értelmed villámgyors
nyílását,
Ahogy szívod magadba a mindennapok
világát.

Apró termeteddel, hatalmas szíveddel
óriássá nőttél,
Engem magad mellett csodálkozó
kisegérré tettél.

Kisunokám elvarázsolt, a föld felett
járok.
Mi ez, ha nem szeretet, mit érzek
irántok.

**Kanizsa József:
Körmend utcakövein**

(Feleségemhez)

A nyár fénysugara
most simogatja arcod
Szemed a távolba tekint
-talán a múltba révedt-
visszapergetni
bimbózó szerelmünk
S most unokáink kezét
fogva nézünk a Napba
vagy Isten tekintetét
várva lépünk, lépegetünk
Körmend ősi utcakövein
sóhajunk a nyári szellő
messzire repíti
s e Thököly utcai
délutáni csendben
felhő-glóriát kapva
lassan ránk esteledett...

**Mandrikné Ferge Annamária:
Szükség van....**

A családban szükség van a gyermekekre,
mert vidámságot, derűt hoznak a szívekbe.

Szükség van a kamaszokra,
mert végig nézhetjük, mint pillangó a bábból kikelve,
és szárnyat bontva, tükröt mutat nekünk,
ifjú korunk lázadó képmását bemutatva.

Szükség van az ifjakra,
kik erős karral, szívvel, hittel a világot megváltva
energiát adnak, hoznak, az öregedő családtagoknak.

Szükség van az öregekre,
bölcs szavaik, tapasztalataik,
az egész család mankói, és támaszai, higgyünk benne!

Csodáljuk, szeressük egymást minden korban,
hisz-e körforgás szerepét évről-évre
megújulva minden családtag újra kapja.

**Glasz Maria:
Búzaszentelés**

Azt mondják a régiek,
A májusi eső aranyat ér.
Azért ér aranyat,
Mert Isten megáldotta,
S szentelt vízként hullik
A földre a búza vetésre,
A jövő év kenyerére.
Köszönjük meg néki
Ezt a nagy kegyet és
Többé ne kételkedjete.
Isten szeret bennünket.

Boldogan mosolyog,
Fű, fa, a vetés, a virág,
Örömmel fogadják
A Jóisten áldását,
A mai búzaszentelés
Jótékony hatását.
Akkor is ha szél kíséri,
Eső áztatja a földet,
Imádkozzunk mi is érte,
Hogy Isten áldása érlelje,
Vigyázza, óvja kenyerünket.

Erdős Sándor:

Nyári zápor

Hús harmatról álmodozó fűtenger szélén,
Szárát néző napraforgó feje csüng a hőben.
Pulit formázó felhő úszik az ég kékjén,
Gunnyasztó vadgalamb piheg a fűben.

Enyhet hozó nyári zápor lehelete érzik,
Hűsítő cseppek ígéretével álmod a rét.
Tűzokmamák fiókokat óvón féltik,
Nehogy baj érje drága gyermekét.

S mikor a nap lehelettől hízó hold fénye,
Rávetül a kies Magyar pusztaságra.
Életadó vízcsepp mossa a száraz tájat végre,
Táncolni kezd a néma puszta az élet dallamára.

Németh Nyiba Sándor:

Kék égen kelnek

Megpendül a hang a völgy oldalán,
Kifakad a mag a rés fájdalomán.
Lezuhan az idő méltósága,
Beleszorul a szűk kín torkába.

A nyöszörgő hangok feleselnek,
Kínt megfejt a fájdalom erénye.
Az ellenségbe belevesznek.
Néma csendben a kék égen kelnek.

Orosz Margit:

tél-maradásban

arcom mögött vidék
porlepte utak nyújtózkodnak
fehér falak tisztességőrzők
rendre magamra hagytak
anyám őrizte minden léptem
csönd szájában együtt haladtunk
zúzmarás reggel magamra hagyott
egyedül ballagok
bedőlt léckerítések mellett
hiába rázom a kiskaput
örökbe adott a sorsnak
idegen ajtókon kopogok
e furcsa tél-maradásban

Pósa Anikó grafikája: Csipke

Fokkné Borbély Marianna:

Mennyország kapujában

Van egy ország,
kapuja nyitva áll,
senki nem tudja milyen,
csak ha belépett rajta már.
A mennyek kapuján túl új világ vár reánk,
örök boldogság, lelkünknek szabadság...
senkivel nem harcolnánk.
Túl a földi léten nincsen tér és idő,
szebbé álmodjuk ébren, ami ezután jó.
Szívünk-lelkünk szeretetre szomjas... eltorzult a világ,
legyünk újra jobbak,
akkor minden megváltozhat.
Ne csak vágyalom legyen,
ne csak reménykedjünk szüntelen,
mennyei létünk már itt, a Földön is szép és jó legyen.

Medit festmények

Stefanic Ferenc Alexander: Üzenet

Eldőlnek a sakktáblán az utolsó bábok,
Nincsenek nevek, csupán elhalványult számok.
Nem számít már, hogy holnaptól ki is lehetnél,
Mert, már csak az maradsz, ki eddig lehetted!

Nincs, ki maghallgassa többé vétkeidet,
Védjen, vagy szeretve simogassa töredezett kezeidet.
Könnyek között születik az emlék, lelkek tengerében;
Elvesznek a sorok, halványuló gyertya fényében.

Reszkető ujjak közt kiürült pohár,
Nem elég gyógyír többé az alkohol csupán.
Üresen lógnak falakon a díszes képkeretek,
Alig adnak valamit most, a régből felsejlő emlékek.

Némán szólnak távolban a déli harangok,
Összedőltek bennünk az égi oszlopok.
Megsárgult levélpapír hever az asztalon,
Tintafoltá gyűlik minden könnycsepp az összeolvadt sorokon.

Kiszáradt ajkad mormol a végtelenbe üres szavakat,
Öklöddel ütöd dühödben a csupasz, megsárgult falakat.
Eltitkolt, tán sosem kiadott keserű érzelmek,
El nem küldött szavak, le nem írt sorok, utolsó üzenetek.

A.M. Summer: Az út

Utas vagyok én eme földön,
Merre visz a lábam? Rögtönzöm.
Megyek, amerre a lelenc szívem diktál,
Völgy mélyéből hegytetőre tart az irány.

Különleges emberek sodródna mellém,
Barátok vagy ellenségek, tudja az ég.
Egyszer úgy is minden világossá válik,
Az út is kitisztul, szabaddá változik.

Segítőnek születtem, ezt dobta az élet-gép.
De segítséget elfogadni miért oly nehéz?
Türelmet és kitartást is kaptam,
Többet is, mint amennyit akartam.

Magányomba bele nem roskadok,
Komplett céltáblákat rajzolgotok.
Az út néha egyenes, néha görbe,
Ámde egyszer észhez tér mindörökre.

Figula Csaba: Nyomot hagyni

A régiek elmentek, lassan mi következünk.
Nem marad más, csak a kezünk.
A kezünk, mely azon dolgozott,
Hagyjon utánunk valamely nyomot.
Nyomot, mely nem felejt,
Mi tudja, lelkünk mennyit szenvedett.
Ami világgá kürtöli a fájdalmat,
Hogy egyszer eljön majd az a pillanat,
Utánunk e nyomon kívül már semmi sem marad.

De minek a nyom, ha mást nem adhat,
Csak szomorúságot, borút és fájdalmat!
És ki vagyok én, hogy a világnak
örökül csak ezt hagyjam?
Mert nincs a Földön elég kín és szenvedés?
Mert nincs a Földön elég önjelölt poéta, aki csak ehhez ért?
És nincs senki aki végre azt mondja elég!
Menyegző kell ide nem pedig temetés!

Inkább törjön le a kezem ha még egy sort leírok!
Szakadjon a papír ha több terhet ráosztok!
Mulatni akarok, a sírás elemészt.
Nyomot hagyni ily áron igazi gonosztevés.
De Istenem mit teszek, én is csak szenvedek,
Hamis prófétává lettem, ezért kútba vessetek.
Nyomot hagyni muszáj, akkor is ha borzalom.
Mert nyom nélkül elmúlni kízó nagy fájdalom!

Medit festmények

Schafner Ágnes: Az idő kereke

Az idő kereke halad,
átmos lassan mindent az agy,
halványul a kép, múlt fakul,
a rossz emlék átalakul.

Elme eldugja, tagadja,
elmosódott folt paca,
vegetatív idegrendszer,
védekezik nagy a rendszer.

Átvág, megtréfál, nem úgy lát,
idővel minden megszépül,
jelen a múltban gondolat...
A tudatalatti bezár.

Homályos a kép, jól nem lát,
előrébb jutsz, múltba látnál,
valami megakadályoz,
Isten segít, lét ne fájjon.

Atyánk így alkotott minket,
félelem rabsága kivész,
kiszatíroz, eltünteti,
elzár szürkület, így véd rács.

Mindentől, mindenkitől óv,
elmosódott köd lesz a harc,
szívet, lelket tisztára mos,
Őr-angyalt küld szárnyakon most.

**Hermann Marika:
A csend szava**

Oly Rejtélyes a csend,
Ősi titkokról mesél,
S világon átível
Szava.
Csak állok itt némán,
szellő fodra vállamon,
vágynak írják reá:
Béke.
Múlton elmerengek,
Ősi titkok szárnyán száll
lelkem fel a magas
Égre.
Ott fent Megmártózom
Múltunk hús habjaiban,
s feltáruul őseink
Élte.
Oly Áldott ez a csend
Mely a lelkekben lakik,
Odalent a világ
Vérbe.
Mégis reád vágyom
Földnek csodás világa,
Hazatérek hozzád
Végre.
Ám, magammal viszem
Az égi üzenetet
Mely fényt hoz a sötét
Éjre.
Megértés, Szeretet,
Mi lehalkítja Földünk
S eljő az áhított
Béke.
Oly Rejtélyes a csend,
Ősi titkokról mesél,
S világon átível
Szava.

**Tilingerné Gerlei Ilona:
Utazás**

Az Alföldre utazom,
első utam a Tiszához vezet,
hol egykor Petőfi ábrándozott,
s írt csodás verseket.

A Tisza most csendes és szelíd,
nem úgy mint régen: gátat romboló.
A táj szépsége lenyűgöz.
Víg fiatalok szaladnak a parton,
tán az idő is ily rohanó?

Tervezem a jövőt,
gyűjtögetem a jelen minden kincsét,
s a múlt örökségét őrizem a szívemben.

**Németh Nyiba Sándor:
Elnémult lombom**

Elnémult lombok alatt.
Bátortalan a patak.
Árnyék mögé bújt sziklák.
Kivárnak a hegy ormán.

Erőltetett beszéd.
Lepihen, ha nincsen szél.
Az elrejtett kételyek.
Kihívják a félelmet.

A csendben zajt keresek.
Ordítástól megveszek.
Felém tart a merészség.
Jelekben a megértés.

Szemenyei Éva alkotása

N. Sebestyén Katalin: Teremtő ereje

Teremtőm!

Kérlek, adj nemzetünknek békét, szeretetet,
tegyük e földi világot boldogabbá, szebbé.
Szeretet fényével tisztítsd emberi lelkünk,
mutass kiutat e zsarnok, kegyetlen mából.

Emelj szeretethidat lelkeink közé,
emberi arcokon az öröm ragyogjon,
egymást tiszteljük, becsüljük, így
boldogan építsük holnapunk.

Összefogással szebb jövő vár ránk,
ha gonosz tetteken felülemelkedünk.

Hinni kell egy fényes, szebb, emberibb,
dicső jövőben, ne hagyj Teremtőm
tovább betegíteni a Földet.

Szenvedni látom e szép, csodás
bolygónkat, vérző sebeit kérlek gyógyítsd be.
Ember! Gondolkodj! Változtass tetteiden,
hisz Földünk kiabál, de süket az ember
s elsiklik felette.

Vigyázd, az élőlényeket, a vizeket,
vigyázd az erdőket, ne pusztítsd céltalan.
Gyógyítsd meg Uram a sok vérző sebet,
teremts, s adj értelmet, biztonságot
ez elkorcsosult emberiségnek.

Félelem szorítja össze szívem,
igazságtalan míg van éhező, s nagyon gazdag.

Kérlek! Teremtő erőddel
tanítsd meg az embert szeretetben
élni, hogy ne rettegjünk a holnaptól,
nézzünk magunkba, s ne pusztítsuk
tovább környező világunk.

N. Sebestyén Katalin: Rák-köd

Ambrus József: öngól

csak hajnali verseimben látom
a megfeszült éjszaka kellékeit
gyűrött papirosra vézni szokásom
- a pillanat érett gyümölcsseit
de mindezekre oly keveset adtam
boldogan romboltam az eget
mert szétharapja torkomat a szürkület

tekintetem csak belülről látható
szelet fogtam tüzes mellkasodban
- vágyat érez utánam a bolygó
de bizarr esztétikám szerterobban
és hangok hordják szét a várost
- lepukkant szemed életre kap
mert befelé szívároგ az immunanyag

a lélek kivágtat a hamis sorokból
koporsót vagy bölcsőt fest a múltam
élni szeretnék de szívároგ az öngól
újabb csomóponthoz csiszolódtam
és árnyékok a szívem köré égett
- a titkok rangos kapui előtt
hajnali versemben mindent kibeszélek
rablást hitet jótékony szeretőt

Kiss József: Kalkhasz kötelve

„Áldozatot kér az ősi törvény” szól a jós
fennhangon, odavezetve magát a hajós
gyülekezethez, s értették mind, ha elakadt
a boreas, a zefír, senki nem lankadhat,

hiába a rút kín Agamemnonon, kalóz
ösztön igazgasson immáron és bár baljós
a levegő szimatja, Kalkhasz szilárd marad,
a halálra ítéltet szánja, az akarat

azonban makacs, noha vethetné a jóslást,
színlelhetne feledést, izgalmat sem kóstál,
ámbár dermeszti a sápadó lány, a kényszer

nyűgöz, s nyilatkoztat ítéletre és kétszer
is kívánatos, hogy Artemisz lépjen s mentse
Iphigeneiát s a taurosoknál legyen kegye.

Rövid történeti kitekintés a szonett témájához:

Kalkhasz a Tróját ostromló Agamemnon madár-
jósja, aki Auliszban jóslatával az északi szelek miatt
veszteglő hajóhad indulását segítette elő. Az ő ta-
nácsára áldozták fel Agamenon lányát, Iphigeneiát
Artemisz tiszteletére, ám Artemisz az áldozati ol-
táron kicserélte a leányt egy szarvasra, és magával
vitte templomába papnőnek, de ezt senki sem vette
észre. Tíz év múlva Agamenont a felesége megölte
Iphigeneia feláldozása miatt.

(Forrás: Wikipedia)

Imre Anna: Apáczai Evangélikus Templom

Rozványi Dávid: Régi idők boldogságboltja (Zrínyi Ilona és Thököly Imre meséje)

Gróf késmárki Thököly Imre, Felső-Magyarország és Erdély korábbi fejedelme, jelenleg száműzött bujdosó, a kertben ült, és a házat nézte. Még nem volt ötvenéves, de az öregemberek csendességével tudta szemlélni a világot, és látni a csodákat. Mennyire más ez a ház, amelyben itt lakik, mint az otthoniak! Magyarországon és Erdélyben a házaknak szilárd alapot vetnek, falakat húznak rá, egyre magasabbra, s minden emelet egy kicsivel könnyebb, kicsivel kisebb, mint az alatta lévő, míg végül csak egy torony, egy kémény tör az ég felé... A törökök másképpen építkeznek: az utcai, udvari szint kisebb, de az emelet túlnyúlik ezen, nagyobb, tágasabb. Egy öreg török paraszt mondta el neki, miért: mert minél közelebb vannak az éghez, annál teljesebbé válik az ember, és így a ház is.

– Hogy érzi magát az én kedves uram? – szólította meg a felesége.

– Betegesen, az idő már belém vájta fogát. Nem mindenkinek adatik meg, hogy kronosz hiába támadja ifúságát – nézett szerelemmel Zrínyi Ilonára.

– Hát kegyelmednek a látását vette el az idő, ha még mindig fiatalnak és szépnek lát! – nevetett fel az asszony, megrázva dús fekete hajkoronáját, eltitkolva, milyen női praktikákkal őrizi meg azt.

– Pedig én most is olyan gyönyörűnek látom én jó asszonyomat, mint az első napon, amikor megpillantottam. Persze maga nem vett észre engem, amikor átlibbent az udvaron, mint Isten legszebb anyyala.

– Mit is néztem volna azon a pelyhesállú fiúcskán?! – simogatta meg a nő a férfi arcát. – Ne feledje el, hogy akkor én már asszony voltam, nem is akármilyen: fejedelemasszony. Szegény Ferenc... Néha sajnálom. Jobb asszonyt érdemelt volna.

– Magát sem érdemelte meg... Magát egyetlen férfi se érdemli meg.

– Ne akarjon vénségemre klostomba zárni! – nevetett fel a nő. – Bár talán Ferenc és maga is jobban járt volna. Igen, szerettem őt is, de inkább hinni akartam benne. Azt hiszem, ez volt a legnagyobb bűn, amit elkövettem ellene. Elhittem, hogy nagyra hivatott, hogy egyesíteni fogja a Szent Korona országait. Ezért vittem bele az összeesküvésbe, Ám túl nagy terhet raktam rá...

A könyvborító grafikája Újréti Ágnes alkotása.

Amikor elbuktunk, talán még harcolhatott volna, hiszen voltak még birtokai, volt még ereje, de ő az okos megoldást választotta.

– Ó, drága asszonyom, velem sem járt jobban... Nézzen körül: egy ház a szultán kegyéből, a világ végén túl... Én sem tudtam győzni.

– De maga legalább harcolt. Amikor már egyetlen talpalatnyi földje sem maradt, akkor sem szűnt meg küzdeni, ezért életem minden napján hálát adok az Úrnak, hogy maga a férjem. És még valamiért, amit sohasem mondtam el...

– Miért, jó asszonyom? Mit tudtam adni?

– Engedte, hogy önmagam legyek. Rajtam mindig uralkodott valaki: az apám, a férjem, az anyósom... Amikor az asszonya lettem, éreztem, hogy bízik bennem, ez adott erőt, hogy egyedül tartsam Munkács várát a némettel szemben. Végre önmagam lehettem.

– Ragyogó asszonyom volt egész életemben... Egy csillag, amely utat mutatott vándorlásaim alatt.

– Igen, maga mellett ragyoghattam. Mások mellett legfeljebb néha csilloghattam.

– Emlékszem a lakodalmunkra... Előtte hogy sustorgott a népség, hogy miért veszem el magát, hogy még csecsszopó voltam, amikor maga már asszony, több mint egy évtizeddel korosabb, hogy csak a birtokait és vagyonát akarom... Amikor azonban belépett a templomba, gyönyörű nászruhájában, megfordult a szóbeszéd, és azt mondták, hogy a szerelem vette el az eszemet...

– És nem úgy volt, szívem uram?

– De bizony úgy! És azóta sem jött meg!

– Hát ezt akarta kend? Egy vénasszonyhoz kötni a sorsát?

– Igen... Elárult nekem egy titkot, hát én is elmondok egyet. Aznap, amikor először megláttam, találkoztam még valakivel.

– Kivel, drága uram? Csak nem egy másik asszonyszeméllyel?

– Nem! – nevetett fel a férfi. – Egy öregemberrel. Ahogy álltam ott, eltűnő léptei után bámulva és keresvén gondolataimat, amelyek elszálltak magával, odalépett hozzám egy öregember. A ruházata örményes volt, mint a távoli utakra térő kereskedőké, és megkérdezte: „Ugyan mire vágyódik uraságod?” Én azt mondtam, hogy nagyasszonyomra, akit megláttam. Mindenneműt odaadnám azért, hogy ura lehessen, ő meg asszonyom.

– És mit felelt erre az öregember?

– Megkérdezte, hogy odaadnám-e ezért azt is, amim nincs. Nevetve válaszoltam, hogy igen. Ugyan miért fájna, hogy elveszítsem azt, amim nincsen? Ő azonban visszakérdezett: ha egyesíthetném Magyarországot és Erdélyt, ha ura lennék mindkét hazának, képes lennék-e lemondani minderről, és megelégedni azzal, hogy egy kis viskóban élhessek magával. Természetesen igent mondtam... És végül az örménynek igaza lett: mindent elveszítettem, de a legdrágábbat, a kis házikót, ahol boldog lehetek szívem választottjával, megkaptam.

– És nem bánta meg a döntését? – kérdezte elcsendesedve az asszony.

– Nem, sohasem! De kinevethet, ha akar, tudom, dajkamesének tűnik...

– Nem... Sohasem nevetném ki. Azon a napon ugyanis én is találkoztam az öreg örmény kereskedővel.

– És maga is választhatott boldogságot?

– Igen.

– Elárulja nekem, hogy mit?

– Igen – nézett az asszony a férfi szemébe. – Azt mondtam, mindent odaadnék azért, ha lenne egy férfi az életemben, aki mindig szépnek és fiatalnak lát. A legszebbnek. És ha ezt megkapom, soha egyetlen szóval sem fogok többé panaszkodni, minden nap áldani fogom az Úristent. Ezek után már minden szó feleslegessé vált. Az asszony és a férfi, Ilona és Imre csak egymást nézték egészen addig, amíg a kert teljesen sötétbe nem borult. Boldogok voltak.

Turányi Terézia: A természet fotósa

Bene Edit: Eszmélés

Reggel korán ocsúdtam, lekászálódttam az ágyról és megmozgattam pihentetett tagjaimat. Kitártam az ablakokat, a huzat friss levegőt lehelt a falak közé. Fülemben csengett a madarak dala. A lét perceit kitöltve a nyitott ablakon keresztül tekingettem kifelé, rácsodálkoztam a természet ébredésére. Beindult az élet, nyakig ültem az idillben. Az enyhe szellő lebegtette az álmaikról suttogó fák leveleit, ahogy játszva ellengett melletttem, éreztem a magával hozott virágok illatát. Rám mosolygott a selyembe burkolózott akác, a fehér szárú, vékony nyírfacsemete, a kócos tamariska. Elém battyogtak a boszorkányos bokrok, köszöntöttek a tuják, a napfényben lebegtek a lepkék. A pára ezüstös köpenyét a fűszálakra terítette. Méhecskék kidörzsölték álmaikat a szemükből, a virág poraiban reggeli fürdőt vettek. A bogarak felhúzták balettcipőiket és a növényeken parádézta.

A nap sugarai szeretettel ölelték át a földet, felvidult az ég, a napfényben nevetett a természet. A vakondok elvégezték korai munkájukat, hatalmas kupacokat ásóztak a föld fölé. Pechjére, egy feketeség éppen kidugta picinyke orrocskáját a

Nagy-Kóré Mária: Virágok

Kulcsár István festőművész alkotása

túrásból, amikor a szomszéd macska elkapta és eliszkolt vele. A házam közelében lévő oszlopra épített hatalmas fészekben tojásain ült a gólya. Párja reggeli után nézett, leszállt a telkemre, óvatosan lépkedett a harmatos fűben, az étlapot fürkészte, majd felkapott egy békát és feltárolta társának. Két varjú a portám felett kémkedett, amikor tisztának látták a terepet, fórumot ültek, fekete koszorút fontak a fa lombjára, majd hatalmas örömkarálással dézsmálták a félig érett cseresznyét. A két feketerigó aprókat ugrándozott, kapkodták a bogarakat.

Örömmel zártam be a nyílászárókat és bevonultam a fürdőszobába, lezuhanyoztam és a selyem pongyolámba bújtam, majd megfőztem a reggeli feketémet. A kávé finom illata szétáradt a konyhában. A forró fekete lét lassan szürcsölgettem, hagytam, hogy a cukor nélküli kesernyés íz szétfolyjon a számban. Hárman tartózkodtunk a lakásban, a zene, a gondolataim és én. Elméláztam, itt-ott kiperegtek a poros, kusza emlékeim.

Szabó Ferenc: Álmodom?

A nyitott ablakon beszűrődő vibráló gyenge holdfény, sejtelmes árnyakat fest a falakra. Csend van, mélységes, nyugtató csend... Kintről varázslatos liliom illat szívárog orromba. Nem alszom... Nem tudok aludni, vagy nem is akarok, csak csendesen fekszem az ágyban. És nézem őt, nézem arcát, nézem testét... Mélyen alszik... annyira jó nézni őt ilyenkor... Hallgatom, ahogy szelíden szuszog, légzése szabályos, egyenletesen nyugodt. Valami nagyon erős, mégis megfoghatatlan békesség érzése árad belőle, nem tudom megmagyarázni hogyan, de érzem. Még most, álmában is kedvesen mosolyog, ajkai néha picit megrándulnak, látni rajta, hogy most nagyon szépet álmodik - majd reggel megkérdem tőle, mi volt az. Szeretném megcsókolni, ölelni, de nem tehetem, nem törhetem meg ezt a csodás álmot. Annyira szép így... Inkább csak figyelem és gondolkodom tovább, a kapcsolatunkról, róla, rólunk...

Vajon mindenkinek van valahol egy társa, akivel a találkozás elkerülhetetlen, mert előre meg van írva, hogy összetartoznak? Azt hiszem, igen! Találkozásunk első pillanatától kezdve érzem, hogy változom. Megint önmagam vagyok, mellette önmagam lehetek! Nem kell alakoskodni, álarcok és falak mögé bújni.

Teljesen megbízom benne, és újra bízom az emberekben is. Már ismeri múltamat, melynek jelentős része nem éppen dicsőséges... És mégis elfogad így, ilyenek, amilyen vagyok, összes rossz és jó tulajdonságommal együtt. Lehet kívánni az élettől még ennél többet? Nem... Szerintem nem lehet, és nem is kell. Felemelő érzés tudni azt, hogy van egy csodás lény, aki olyannak szeret, amilyen vagyok.

Megérdemlem őt egyáltalán? Lelke hófehér... Tisztaság lengi körül, mintha minden romlott, haszontalan és értéktelen dolog menekülne a közeléből. És ez nagyon jó... Teljesen megnyugszom, azt is mondhatnám ellazulok, - egy eddig ismeretlen szabadság érzése, lebegés ölel át, ha mellettem van. És még csak hozzám sem kell érnie, elég ha megérezem a közelségét. Ez történik most is, csak nézem őt alvás közben És úgy érzem, a belőle áradó nyugalmas béke védőburkot von körénk, ezen pedig semmilyen ártó szándék nem képes áthatolni. Mióta megismertem, folyamatosan tanít, érdekes benne, hogy ezt nagyon ritkán

Váradi Klára: Balatoni szerelem

teszi szavakkal. Inkább érzésekkel, gondolatokkal és hangulatokkal vagy apró, alig észrevehető érintésekkel kommunikál. Olyan ez, mintha valami megfoghatatlan telepatikus kapcsolat lenne. Közvetíti felém optimizmusát, újra tudok örülni apróságoknak, az életnek, és mindennek, ami jó. Már tudatosan keresem a színeset, a világban rejlő szépséget. Segített végleg lebontani a magam köré emelt falakat, felismerni és elfogadni a bennem rejlő értékeket. Valójában nem is értem, hogyan csinálja... Lehet, hogy varázsló vagy boszorkány volt valamelyik előző életében? Esetleg egy jószágos tündér? Nem tudom! De mindegy is, a lényeg, hogy itt van mellettem! Jó vele feküdni és vele ébredni. Vidám természetű, nagyon sokat nevet, és öröm hallani a nevetését. Órákig lehet vele kézen fogva zenét hallgatni, ugyanakkor sokáig tudunk egymás mellett lenni anélkül, hogy megszólalnánk, ilyenkor a csend suttog, beszél helyettünk. Jó érzés segíteni neki, és hogy segíthetek neki. Mégis, a legfontosabb talán az, hogy boldog legyen... Mindent meg kell tennem azért, hogy ez örökre így legyen. Tulajdonképpen ez a saját érdekem is, hiszen csak addig lehetek boldog, amíg ő is az...

Nem tudom mennyi idő telt el... Lehet hogy percek vagy órák? Egyre nehezebb gondolkodni, kezdek elálmosodni. Szeretnék összekapcsolódni álmaival, átélni vele a varázslatot, a csodát... talán sikerül... Lehajtom fejem a párnámra... Légzésem lassul, mintha valami sejtelmes örvény emelne - lebegek... Remélem álmodom... együtt... vele...

Iochoom Zsolt: Szabadság, nyár, utazás

Úton vagyok. Úton vagyunk. Mindig utazunk. Megyünk előre, sokszor mi se tudjuk a végállomást. Felültünk az élet villamosára, ami úgy robbog el velünk az évek sínein, hogy meg sem tudunk állni. Minden állomáson elmegy közülünk valaki, de mindig jönnek újak. Senki sem tudja, hány mérföld van kimérve neki.

A tájat nézem. A felgyorsult világban minden elmosódik a szemem előtt, nem látok tisztán, csak árnyakat, délibábokat észlelek. A kalauz a jegyemet kéri. A zsebeimet kutatom. Kit próbálok becsapni? Magamat nem érdemes, hisz pontosan tudom, hogy jegy nélkül utazom, őt meg úgysem tudom. Pár pillanatnyi időhúzás. Egy szerelemnyi idő...

Nem az első eset. Megáll a vonat és érzelmes búcsút veszünk.

– Sínen vagyok – mosolygok balszerencsémén.

Elindulok, lassan baktatok előre a síneken, a nyári naplementében, kertek mellett elhaladva, csodálva a nyiladozó rózsákat.

Gyakran kérdezték már tőlem: mi a kedvenc virágod?

– A rózsza – válaszoltam.

Ma már mást mondanék, hisz száz és ezer fajtája van, millió színben és illatban pompáznak szerte a nagyvilágban.

Nincs két teljesen egyforma rózsza. Még ha egy tőről vannak is, ha alaposan megfigyeled őket, akkor is különböznek egymástól.

A Kishercegnek egyetlen egy szál rózsája volt, de az jelentette számára az egész világot. A rózsza adott értelmet mindennapjainak, öntözgette, simogatta, óvta a hidegtől és a széltől.

A bolygóján egyetlen szál rózsza nyílt, amelyet ő szelídített meg. A mi bolygónkon több milliárd rózsza él, de mind között ott van az, aki csak arra vár, hogy rátaláljunk, felfedezzük benne a világ-egyetemet és megszelídítsük. Simogassuk lelkének szirmait, óvjuk őt az élet ridegségétől, tápláljuk őt szeretetünk forrásából.

Nem tudom, hol járok, fogalmam sincs, hova jutok. Nem is érdekel, csak egy kis melegségre vágyom. Leülni a ropogó tűz mellé, megmelegíteni elfáradt lelkemet a végtelenül hosszúnak tűnő baktatás után. Talán még a jégszívem is kiolvadna. Rám esteledett. Sötét az éj, csupán az esthajnalcsillag pislog. Követem őt. Bármennyit megyek

is, soha nem kerülök hozzá közelebb. A teret képes legyőzni az ember, de az időt nem. Az idő az ember legnagyobb ellensége. Fukarul osztják, mi meg eltékozoljuk. Mindig azt mondjuk: majd holnap, és közben nem vesszük észre, hogy eltelt a tegnapi, a múlté a ma, és a jövőnk már rég a jelenünk.

Hová sietsz, vándor? Állj meg egy pillanatra. Hallgass most rám! Mi egy cipőben járunk. Mindig máskor, máshol és másban várjuk, akarjuk, reméljük boldogságunkat. Téged mi tenne boldoggá? Semmi. Csak te magad. Rajtad áll vagy bukik minden. A boldogságot ne a jövőbe vágyd, és ne a világ távoli tájain keresd. Lopd be a szívedbe. Útkereszteződéshez érkezted.

Gondold meg jól, követed a kitaposott ösvényt és lassan haladsz előre, vagy nyugatra tartasz, bele az ismeretlenbe?

Turányi Terézia:
Mester és Tanítványa

Gyerekként számomra a világot leképezte kicsiben szülővárosom, majd kitágult a környező falvakkal, városokkal. Rájöttem, hogy a világ nem addig tart, amíg mi elláttunk, hanem még azon túl is. Ahogy teltek az évek, úgy tágult ki előttem a világ, előbb a Kárpát-medence, majd Európa fekete foltjai tisztultak ki előttem. Útjaim által nem csak a világot, hanem önmagam is sikerült jobban megismernem. Ezért fontos, hogy merj útnak indulni. Szabadság- vagy kalandvágyból, végül is mindegy. Itt a nyár! Utazz! Fedezd fel a világot. Három nap, három éjszaka... de a negyedik nap térj haza! Itthon vár az otthonod.

Mielőtt felszállsz egy villamosra, dönts el, hová akarsz eljutni. Haza, ahol az otthon melege vár, vagy otthonod az otthontalanság vad szabadsága lesz?

Bízom benned, hogy okosan döntesz. Jó utat!

Drubina Karolina: Egyek voltunk mindörökké

Gyönyörű nyári este volt, sétáltunk a tóparton. Egymás kezét fogva figyeltük a Hold fényében megcsillanó és csobbanó nagy halakat. Leültünk a stégre és kibontottunk egy üveg finom, édes bort, amelytől még szenvedélyesebb volt a csók. Ott ültem veled a víz mentén és felhőtlen boldogságot éreztem. Az éjszaka romantikusnak indult az elején, de egy humortengerbe fojtottuk a legvégén. A nedűnk mellé sajtot majszoltunk és néztük egymás arcának minden rezdülését. A hangoddal és a mosolyoddal teljesen rabul ejtettél. A pihepuha takaróra lehajtva a fejünket számlálgattuk a csillagokat édes kettesben. Nem számított, hogy milyen messze van tőlünk a Göncölszékér vagy hány csillag alkotja a Nagy Medvét, hiszen a pillanat volt a legfontosabb számunkra. Közeledett a hajnal, amikor a pokróccal betakarva bekísértél a tóparti kunyhóba, ahol finoman összebújva számoltuk a bárányokat, s egymás karjaiban hajtottuk fejünket álomra.

Reggel, amikor felébredtem, nem leltelek magam mellett, de még mielőtt elkapott volna a kétségbeesés, reggelivel a kezében beléptél az ajtón. Miután elfogyasztottuk a finom étket, csobbantunk egyet a vízben, mint két mókás gyermek. Miután megmártóztunk, hozzáláltunk az ebédkészítéshez, amelyet frissítő italok kísérték. Közben zenét hallgattunk, majd magadhoz húztál és gyengéden összebújva táncoltunk a konyhában, miközben elkészült a lakoma. Az ebédnél nem győztem elfojtani a nevetést, hogy a potyogó könnyeim ne zavarják az étkezést. Lepihentünk egy kis délutáni szieszta.

Kora este felébredtünk és mosolyogva egymást kérdeztük, hogy a vacsora után milyen program szálljon ránk. Telihold idején megvártuk ismét, hogy besötétedjék. Gyertyát gyújtva kiültünk a teraszra, hogy élvezzünk mindent, amink van. Mosolyogva rám neveltél, csillogó szemekkel végigmértél, mialatt ajkaid ezt regélték: „Örültem szerelmes vagyok Beléd!”. Elpirulva bázsalogtam. Zavarban lévő szememet az asztalra szegezve összeszedtem a gondolataimat és viszonztam a szép, mámoros szavakat. Kezedet kinyújtottad felém és ölelkezve elindultunk a víz felé.

Gyönyörű nyári estén, sétáltunk ismét a tóparton te és én. Figyeltük némán, hogy mi töri meg az éj csendjét. Tücsökciripelés, békabrekegés, szúnyog-

zümögés, a szél dallama a nád levelén, enyhe csobbanás, kutyaugatás az egyik ház udvarán, önfeledt kacagás és lüktető zene egy fiatal társaság örömére. Hozzájuk érve, barátságosan frissítő itallal kínáltak minket, mintha ezer és egy éve ismernének. Vidáman csevegtünk és táncoltunk órákon át, s mindvégig szerelmes tekintetünkkel kémleltük egymást.

A csodás hajnal hideget hozott magával. Az öledbe kuporodtam és finoman átöleltem a nyakadat, miközben bevontál meleg gyapjúval. Nyugodtan vártunk, mígnem elénk nem tárult a vakítóan ragyogó Napkorongunk. Nem hívtuk, mégis megérkezett a legnagyobb gyönyörűségünkre. Egy úttal jelezte, hogy már aludni is kellene. Így fogtad meg a kezemet és kísértél álomszigetre. Felébredve ittam egy erős tejeskávét, mellyel megleptél. Ezután korgó-morgó pocakkal kutattunk étterem után, amely csak ránk várt és hozta a legjobb formáját. Az ebédet elfogyasztva elsétáltunk a vásárba, ahol keresgélünk a kacsatok közt, mint az osztálykiránduláson lévő gyerkőcök. Ajándékot találva mosolyt csaltunk egymás arcára. A délután elillant, mint a legszebb pillanat, és ismét összebújva a parton találtuk magunkat. A tüzelő égitest lassan sötétedett és kúszva ment a végtelen tengerébe csodálatos színekavalkádot teremtve. Éreztük a másik minden rezdülését és örömét, szívdobbanását és levegővételét, egyek voltunk mindörökké te és én.

Bene Edit fotózta: Gyűjtögetés

Nyári boldogság

Lejegyezte: Batuskáné Kiss Katalin

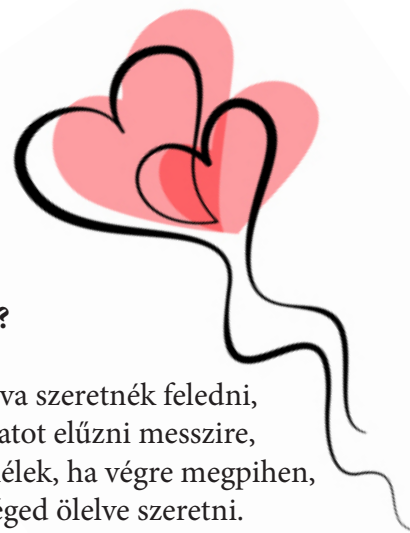
Borongós, esős nap volt azon a júniusi vasárnap délutánon. Hat óra felé járt az idő. Nyárhoz nem illő módon szakadt az eső, hideg északi szél borzolta a fák koronáját. Mintha csak ősz lett volna! Csuumvizesen ültem a csónakázó partján, elmerengve, nem törődve az esővel; csak figyeltem a fodrozódó víztükör part felé tartó, újra és újra gyorsuló hullámain. Kavargó gondolataim messze jártak, egy távoli falucska apró utcájában, amikor a tó szemközti partján egy ismerős alakot láttam közeledni. Majd hirtelen eltűnt a szemem elől.

Talán ő lesz, akit titokban vártam! – villant át az agyamon a gondolat, és nyomban felugrottam a partról. Csak arra tudtam gondolni, hogy végre újra láthatom őt, a félénk, reszkető hangú, szelíd tekintetű kedves fiút, aki pár hónapja egy baráti rendezvényen elrabolta a szívemet.

Bolond az, aki ilyen pocsek időben odakint ázik, és romantikára vágyik! De nem törődtem ezzel! A part menti fák alatt húzódó keskeny sétányra érve vártam a percet, amely talán újra elhozza nekem a boldogságot. Hiszen az nem lehet, hogy a múltkori, kettőnk közti kis affér ily hamar véget vessen egy lassan bimbózó szerelemnek! A percek borzasztó lassan teltek, az idő cammogott, mintha órák teltek volna el, míg az árnyas sétányon, tőlem néhány méterre, velem szemben egyszerre felbukkant a túlparton látott alak. Ez Ő! – hasított belém a felismerés. Azt hittem, kiugrik a helyéről. Mindketten szaladni kezdtünk egymás felé, csak úgy repdestünk az örömtől, hogy újra boldogságban, egymás szorosán átölelve, karjainkban tudhattuk a másikat. Együtt, kéz a kézben folytattuk utunkat; az eső csak folyt, egyre folyt, de mit törődtünk mi vele! A mellettünk elhaladó sétálók csak azt látták, hogy mi ketten nevetve, egymással összébújva, ragyogó tekintettel, szinte repültünk a boldogság felé.

De ami ezután következett, arra igazán nem számítottam. Ő – titokban – készült valamivel, s ez megmagyarázta a szokottnál is nagyobb rajongását. Megálltunk az egyik pihenőnél, közelebb bújtt hozzám, és a fülembe suttogta: „Ha tudnád, mennyire szeretlek!” Majd szétázott kabátja zsebéből egy fából faragott díszes dobozkát vett elő, s kulcsával együtt, remegő kezével halkán nekem nyújtotta. „Amit most kapsz tőlem, az a szívem

egy parányi darabja, fogadd el, s nagyon vigyázz rá!” A meglepetéstől izgatottan nyitottam ki a dobozt, s feltárult annak tartalma: egy apró piros szív, alatta egy összehajtott fehér papírlap, rajta ez állt:

Mit szeretnék?

Szívedre borulva szeretnék feledni, gondokat, bánatot elúzni messzire, s mint lázadó lélek, ha végre megpihen, mindörökké téged ölelve szeretni.

Minden új napot köszönteni mosollyal, s reszkető kezem szelíd kezvedbe tenni; máshol én már sohasem szeretnék élni, csak csodaszép szemeidben, mosolyodban.

és a közeledben leélhető szép napokban, tiszta szíved lángoló tüzeiben égve, régi életem összes terhét levetve

megfürödni lelki tisztaságodban.
Boldogan csillogó könnyes szemekkel
szívedre borulva szeretnék feledni...

A meghatódottságtól elnémultak a szavak, a sorok könnyeket csaltak a szemembe. Kimondhatatlanul boldognak éreztem magam! Szívemhez szorítottam a dobozkát, a sós könnyeimmel elázott sorokat, a papírt, és a még mindig szakadó esőben, egymást átölelve suttogtuk: „Örökre veled maradok. Minket már semmi sem szakíthat szét!”

Az eső pedig csak folyt, egyre folyt, vele együtt a könnyeink is. Azóta tudom, hogy nemcsak a tavasz, hanem a nyár is tud boldogságot, csodás dolgokat adni.

Vajon az ősz és a tél is?

(Vers : Szabó Ferenc alkotása)

Cserna Ferenc: Dzsingisz Kán

Babival 30 éve nem láttuk egymást, pedig annak idején szép, romantikus szerelemnek indult a kapcsolatunk. Ő harmadikos volt, én akkor érettségiztem.

Szerettük egymást, sokat voltunk együtt. Már a jövőnket terveztük, ám a sors máként rendelte. Pár évvel ezelőtt összefutottunk a Vörösmarty téren. Egyikünknek sem volt halaszthatatlan teendője, így hát beültünk egy kávézóba és beszélgettünk. Volt mit mesélnünk egymásnak. Megtudtam, hogy Babi kétszer ment férjhez, kétszer vált el, mind két házasságából született egy-egy gyermeke, akiket imád, de már „kirepültek”, így egyedül él. Mesélt még erről-arról, csalódásairól, külföldi utazásairól, munkáról. Én is meséltem magamról, az életemről, sikereimről, kudarcaimról.

Valahogy szóba került a régi kapcsolatunk is. Éreztem rajta, hogy a beszélgetésünknek ez volt a csimborasszója.

Hajdani szerelmünkről, illetve annak kihamvadásáról ejtenék pár szót.

Mint azt már mondtam, Babival nagyon jól megvoltunk. A szülei is reményteljes jövőre számítottak kapcsolatunkból. Vasárnaponként a közös programjainkat a törzshelyünkön megrendezett táncos összejövetellel zártuk, ahol táncoltunk, és barátainkkal vidáman múltattuk az időt. Egyik alkalommal tánc közben Babit lekérte tőlem egy fiú, aki nem tartozott a baráti körünkhöz. (Akkor megengedett volt a tánc közbeni lekérés.) A következő tánc után szünet volt, így Babit visszakísérte „lovagja” az asztalunkhoz, majd szó nélkül elment. Úgy gondoltam, a lány nem tehet a történetekről, ezért szóba se hoztam. Szünet után újra táncoltunk, ám a „lovag” a második szám után ismét lekérte Babit. Leültem az asztalunkhoz, és borús tekintettel figyeltem őket. Babi valószínűleg szórakoztatóbak találta a fiút, mert nagyokat kacagott tánc közben. Szünetben csalódottan megkérdeztem tőle: ez így lesz egész este? Ő csak legyintett.

- Ne is törődj vele, Laci. Ez egy üres fejű alak.

Még egy tánc blokk, és vége volt a műsornak. Amikor Babival kiléptünk az utcára ott állt a „barátunk” is, és figyelt. Babi belém karolt és én győztesként, de nyugtalan érzésekkel a szívemben kísértem őt haza.

Szemenyei Éva alkotása

Hét közben találkoztunk, és beültünk egy moziba. Babi vidám volt, a szeme tüzesen csillogott rám, s bizony a filmre sem igen emlékszem. Na és eszembe se jutott szóba hozni az elmúlt vasárnap történeteket. Aztán jött hét vége. Séta kéz a kézben, csendes, eldugott padon hosszú, véget nem érő csókok..., és öt órakor kezdődött a tánc. Alig táncoltunk párat, megjelent a lovag. Lekérés. Mivel a visszakérés sértést jelentett, balhét pedig nem akartam, így megbeszéltem egyik barátommal, hogy ő megy lekérni Babit, tőle már visszakérhetem és újra együtt táncolhatunk.

Szünetben odajött hozzám Zoli, a „lovag” (ekkor már tudtam a nevét), és kihívóan felszólított, hogy az udvaron elintézhadjuk az ál lekérés dolgát.

- Rendben! Mi négyen vagyunk. És ti?

Zoli villámló tekintettel megfordult, de még viszaszszólt.

- Ennek még lesz folytatása.

Hazafele a kijáratnál ott állt két barátjával. Minket néztek, de de nem szóltak semmit.

- Sziasztok! - köszönt oda nekik Babi mosolyogva.

- Ez mi volt? - kérdeztem döbbenet.

- Csak elköszöntem - mondta Babi, és több szó alig esett közöttünk, mert állítólag megfájdult a

feje. A házuknál egy gyors búcsú, és már el is tűnt a szemem elől.

Szomorúan teltek a napok, ám csütörtökön felhívott. Kedves, búbajos volt a hangja.

- Vasárnap a szokott időben találkozunk - köszönt el tőlem, mintha mi sem történt volna.

És eljött a vasárnap. Séta kéz a kézben, csendes, eldugott padon hosszú, véget nem érő csókok..., és öt órakor kezdődött a tánc, ám alig táncoltunk párat, megjelent a lovag, aki lekérés ügyben szintén számíthatott a barátaira.

Lekérés, visszakérés, lekérés, visszakérés..., ez ment egész este.

Egyértelművé vált, hogy ezt a helyzetet csak az utcán lehet befejezni, ám én a verekedést mindenáron el akartam kerülni. Nem voltam sem gyáva, sem gyenge. Volt némi önvédelmi gyakorlatom is. De szerelmi kérdésekben soha nem választottam ezt a fajta elintézési módot, viszont paprikajancsit sem engedtem csinálni magamból soha.

Babi élvezte a helyzetet, tetszett neki, hogy ilyen sikere van.

Amikor hazai indultunk, Zoli és a haverjai a kijáratnál vártak ránk.

- Ne siessetek annyira - mondták kajánul. Mi megálltunk.

- Igazán megvédhetnél! - mordult rám Babi.

- Jelen esetben nem te vagy, akit meg kell védenem - feleltem, és levettem a zakómat.

- Akkor ma ő fog engem hazakísérni. - mondta dacosan, és belekarolt Zoliba, majd kérdően rám nézett.

- Kérlek, parancsolj - mondtam csendesen, és félreálltam. Babi még mondott valamit, de én csak egy kurta választ adtam neki. Itt ért véget a mi nagy szerelmünk. Ekkor láttam őt utoljára a mai napig.

S most, harminc év távlatából, itt a kávézó csendességében beszélgetve, már inkább mosolyt fakasztó volt az a szerelmi dráma.

- Pedig én téged szerettelek, Laci, csak próbára akartalak tenni, de te nem harcoltál értem. Mondd, miért nem?

- Akkor is ezt kérdezted, és én válaszoltam neked.

- Igen, azt válaszoltad, hogy ne tévesszelek össze Dzsingisz Kánnal!

- Ma is azt válaszolnám - mondtam csendes derűvel az arcomon.

Babi néhány másodpercig értetlenül nézett rám. Majd hirtelen felkapta a táskáját, a kabátját és kiharzott a kávézóból.

Azóta sem találkoztunk, és azóta sem változott meg a véleményem: Az a szerelem, amiért harcolni kell, az nem is szerelem. Na és tényleg nem én vagyok Dzsingisz Kán.

Turányi Terézia: Az örkényi halastó

Sári Kati: Drága Mama!

Ezen írásom részleteivel drága Édesanyámnak állítok emléket.

Nehéz most rólad írnom úgy, hogy te már odaát vagy, én meg itt. Mit is írhatnék, ami igazán megmutatja lényeged? Most persze megint sírnom kell, de már hallom is, hogy megdorgálsz: Ne sírj lányom! Jó helyen vagyok.

Ki voltál te, az édesanyám?

A fiatalasszony, akire eszmélésem óta emlékszem, nevetős, vidám, jókedvű. Aki diaképeket vetített nekem, s mesét mondott hozzá. Aki apu Pannóniájával került néhányat, s közben gyönyörű, derékig érő haját vidáman repítette a szél.

A gyászoló fiatal feleség, aki 7 éves kislányával egyedül maradt, pénz nélkül. Életerős, nótáskedvű férje egy augusztusi napon motorjával egy lovaskocsinak ütközött, s elment ugyanoda, ahol most te vagy.

A talpraálló, aki azt mondta: az életnek mennie kell tovább, s egy gyümölcsfeldolgozó üzembe siettel reggelente Kiskőrösre. Aztán szépséged, szorgalmad megragadott egy fess fiatal férfit, aki feleségül kért. Ő lett az én második apám. Igazi apaként bánt velem. Vele 48 évig éltetek együtt.

A tanyasi erős, dolgos, szorgalmas, fáradhatatlan asszony, aki hajnalban kelt. Megfejtetted a teheneidet, vitted ki sötétben a tejet. Megettetted a jószágokat. Szeretettel bántál az állatokkal. Aztán jött a szőlő, a földek, a kert, a kaszáló, a gyümölcsös. Amíg nem vezették be a villanyt, kézzel mostál. A patyolat tisztára mosott ruhát, a fehérén ragyogó ágyneműt még aznap bevasaltad.

Ma is érzem a finom kenyér ízét a számban, melyet hófehér kötényedben dagasztottál. Nem tűrted a rendetlenséget magad körül. Minden évben kétszer bemeszelted a tanyát, s legalább egyszer annak minden helyiségét. A kertben nem viseltél egyetlen gazszálat sem.

A mindig finom ételeket készítő, mennyei süteményeket sütő asszony, akinek szavajárása volt, hogy már megint nem elég magas, szellős, szabályos a süteményed. Persze felfaltuk egy szempillantás alatt. Télen meg kötöttél, hímeztél, horgoltál és olvastál. Honnan volt ennyi erőd, mama? Mennyire szeretted a virágokat és a madarak énekét.

Az unokáit rajongásig szerető nagymama, akinek temérdek munkája mellett mindig maradt ideje játszani velük, tanítani őket kertészkedni, sütni-főzni. Mennyi gyerek érezte jól magát nálunk

nyaranta! Rokon- és szomszéd gyerekek jöttek hozzánk szívesen. Párod unokájának, Klárinak a nyár fénypontja volt, ha nálunk nyaralt.

A dédunokáit imádó dédnagyi, akihez – mikor már a városba költöztetek hozzánk közel – minden nap át kellett vinni a kicsi Vincét. Papa a műhelyben játszott vele igazi felnőtt szerszámokkal, te pedig gyönyörködtél benne, s rajongva mesélted mindenkinek bájos gyerekszáj történeteit. Vinike három éves, öccse Bálintka 4 hónapos volt, mikor elmentél, neki sokat fogunk mesélni rólad. Emlékszem rád mama, míg élek. Emlékszem az ünnepi ebédekre, melyekre finom puncstortát készítettél, a meghitt karácsonyokra, mikor a fát körbeálltuk, megfogtuk egymás kezét, s unokád furulyakísérete mellett énekeltük a Mennyből az angyalt. Utána jöhetett a finom vacsora. Ezt követően együtt bontogattuk a nem túl drága, de szépen becsomagolt ajándékokat lassan, ráérősen. Disznóvágás nem létezett nélküled. Te tudtál mindent: mit mennyi ideig kell abálni, a belet szétbontani, megtisztítani, hogyan kell a hurkát, kolbászt megtölteni.

Amikor továbbtanultam, beutaztál a városba, hogy vigyázz a gyerekeimre. Magadra vetted a fájdalommat, mikor az élet alaposan próbára tett. Mindig aggódtál értünk. Mindened volt a családod. Gyakran adtál nekünk egészségügyi tanácsokat, s te magad is egészségesen táplálkoztál.

A hétköznapi igazi hőse voltál. Egyszerű, becsületes, érzékeny szívű asszony, tele szeretettel.

Mama! Most is velem vagy, segítesz nekem oda-átról. Ezer jelből érzem. Lelkemnek megnyugvás, hogy szeretetemet, tiszteletemet mindig kifejeztem irántad, melletted voltam betegségemben, együtt harcoltam veled. A kórházi ágyon, mikor láttam, hogy nincs segítség, azt mondtam: Mama, ha elfáradtál, menj haza! Elengedlek! Elénekeltem neked kedvenc dalodat, a Honfoglalást, s bár mélyaltatásban voltál, hiszem, hogy megértetted amit mondtam. Az arcod békés volt és nyugodt. Másnap jött a hír...

Köszönöm, hogy te voltál az Édesanyám!

Szűcs Erika: Gyermekszemek

Bene Edit fotózta: Utolsó falat

Perpillanat egy fáradt, álmos alföldi kisváros kolégiumának a konyháján mosogatok, felszolgálók, uzsit csomagolok, zöldséget tisztítok, néha-néha főzök,- vagyis táncolom a Konyhásnéni szerepét az Univerzum palettáján, itt keresem a pénzt.

Néha állok a mosogatóban, szedegetem le a tányérokról az ételmaradékot, előmosogatok a „mindenttudó” ipari mosogatógépnek. Időnként majd megölnék a gyermek szemek, amikor a hosszú sorállás után, elkerülve pár törési kaland maradványát sikerül végre elém varázsolniuk a tálcat. Ezen körülmények között nem tudok elég gyors lenni, vagy a gép marad le, vagy én.

Hogyan is segíthetnék drága Jézusom ezeknek a csemetéknek?

Egyben biztos vagyok: nem a munkatempómon kell gyorsítanom, már ember és gépügyleg is a maxon van a mutató. A gyógyszer a szeretet hullámain van. Már csak az a kérdés: melyik HŰR-t pengessem. Melyik úton menjek tovább?

Aztán a fagyosság idején rendezte gondolataimat az Úr: Hatalmat adtam neked, mosolygós szemeket kaptál Tőlem. Használd!!!

És a levesosztás jutott nekem azon a fázós pénteken. Szakadt az eső, és én képes voltam minden egyes gyermekszembe biztatón belemosolyogni, és személyesen a kezébe adni a levest. Ki tudja hol kell öszszemosolyognunk legközelebb?! Ezt a tehetséget Tőled kaptam, drága Teremtőm. Fogadd el ezt az Írást Hálám Jeléül!

ÁMEN

N. Sebestyén Katalin: Erdőrészlet patakka

Hermann Marika: A mosoly...

A mosoly ledönti az emberek közötti korlátot,
bájával elvarázsol, ringatón átölel.

Fénye szebben ragyog, mint csillogó drágakő,
lelkeknek tüzét, szíveknek dobbanását
arcokra írja ő.

Oly bársonyos, mint tavaszi napnak leomló
sugára,

s üde, mint harmatgyöngyöt hullató hajnal.

Virágokkal átszótt, illatos tavaszt hoz vígsággal,
zengő madárdallal.

Ereje felvidítja a szenvedőt, gyógyírt hint sajnó
sebekre,

gondok redőit lágyan simogatja, s tovaűzi a
könnyes bánatfelhőt.

Fészket rak elménkbe, lelkünket táplálja, felrepi-
t sugára

angyalok honába.

A mosoly ledönti az emberek közötti korlátot,
bájával elvarázsol, s ringatón átölel.

Meggyógyítja a beteg világot, s e földi
létünk értelmet nyer.

Antal Tünde: Pipacsok

Kulcsár István festőművész alkotása

Vigh Éva: Szabadság és jövőkép

Sokféle értelmezése lehet a szabadságnak.

Hadd meséljek el egy történetet. A fiú, nevezzük Sanyinak, olyan családba született, ami a szó szoros értelmében nem is nevezhető családnak. Az európai kultúra értelmezése szerinti hagyományos modell nem követendő példa a társadalom ezen rétegénél. Sajátságos életmódjukat megfelelően kell kezelni, tiszteletben tartani, elfogadni és segíteni.

Sanyika megszületett és amikor hazavitték a kórházból, nem világoskék, színes autókkal díszített falak várták hófehér kisággal, valamint gondosan kiválasztott játékokkal. Ami várt rá, az a sötét pici ház, döngölt padló, nyirkos falak. Kiságy helyett az egyik kopott, már rég elhasználdott heverőn szorítottak neki helyet.

Fiatal anyukája, aki még szintén gyerek volt viszonylag hamar, 1-2 év alatt rájött, hogy képtelen lesz felnevelni a picit. Így nem lévén más megoldás, állami gondozásba adta.

A kisfiú koránál fogva hamar nevelőszülökre lett. Szerető gondoskodás helyett azonban bántalmazást kapott, indokolatlanul sok szenvedést okoztak neki. Végül, amikor észrevették a kék zöld foltokat rajta az óvodában, hivatalos eljárást követően visszakerült a nevelőintézetbe.

A következő nevelőszülőkkel fizikai bántalmazás helyett szóbeli megaláztatásokban volt része. Egy aránylag kis idő múlva ismét az állami intézetben találta magát, lelkiileg annyira megtörve, ami már szinte az elviselhetetlenség határát súrolta.

Nem lehet csodálkozni azon, hogy a harmadik nevelőszülők megjelenésekor már nem ragyogott fel a szeme, hogy őt is akarja valaki, nem mosolygott és nem is álmodott arról, hogy őt fogják választani és elvinni.

Mégis magához vonzotta az idősebb házaspárt. A nagy napon megadóan ült be a kocsiába, ami elhajtott vele az ismeretlenségbe. Az intézet, ami ugyan jó emlékeket nem hagyott maga után, mégis az állandóságot jelentette egyre távolabb volt, és a táj, amit látott, egyre ismeretlenebb lett.

Azonnal a megérkezés után, amikor a szobájába kísérték, nem akart hinni a szemének. Szép falak, bútorok, könyvek és temérdek játék. Napról napra távolabbinak tűntek a borzalmas napok, a verések, a szidások. Távolabb került a rideg, érzelmeiket nélkülöző nevelőintézet. Helyettük meg kel-

lett tanulnia, milyen az, amikor közösen étkezik a család, beszélgetnek, együtt játszanak, tanulnak. Szidás helyett dicséret, verés helyett simogatás.

Telt az idő, az oktatási intézményekből egyre több jelzés érkezett a fiú tehetségéről, különös képességéről, intelligenciájáról, kiváló értelmi adottságairól. Ezekkel a jelzésekkel egyidőben ő is egyre inkább érezte, hogy szabadon kérhet, kívánhat. Megmondhatja mi érdekli, mivel szeretne foglalkozni és mennyi, milyen jellegű segítségre van szüksége és mikor. Eldöntheti hol szeretne to-

Kovácsné Rigó Márta: Ajtókopogtató

vábbtanulni, miben szeretné kipróbálni magát.

Nem volt egyenes az útja. De szeretetteljes támogatással, a neki megadott szabadsággal, azzal, hogy dönthet az életéről, eljutott oda, ahova vágyott.

Magába szippantotta a tudomány világa, ma már területének kiváló képviselője.

És miért? Mert megkapta a szabadságot, ami együtt járt szeretettel, gondoskodással. Megkapta a szabadságot ahhoz, hogy bizonyíthasson, hogy küzdhessen.

Ezt jelenti a szabadság. Eljuthatsz oda, amit megálmodtál és ahogy haladsz előre az utadon, minden egyes előtted álló döntésnél érezheted az emberi méltóságodhoz társuló szabadságot. Sokunk számára ez természetes, de vessünk néha pillantást azokra, akiknek az élete nem emellett az alapelv mellett folyik.

Hiszen, ha megvonjuk valakitől ezt a szabadságot, megvonjuk tőle az emberi élet alapvető alkotó elemét.

Könyvekről: Németh Nyiba Sándor ajánlása

Vácsi Zoltán Krúdy Örökség-díjas, Győri Aranytoll-díjas író, költő Jégbe fagyott tűz című kötete: „Fiatal korában hánykolódó sorsú költő, idő múlásával megtalálta önmagát. Szomorú napjaiban megragadta az ecsetet, festményeivel örömet szerzett a szeretteinek. Az elmúlt évtizedekben minden idejét az irodalomnak szentelte, régi és új írásait csokorba szedte. A múltból feltörő élményeket rendhagyó szófordulatokba öntötte. Az utókor nemzedékeinek elkészült nyolc megzenésített verses, mesés CD-je. Költészete korhű utat jár be az ősi hagyaték értékének megőrzésével. Költészetében fontos szerepet tölt be a családja. Verseiben megírja édesanyjához fűződő rajongását, az utódok féltve őrző szeretetét. A költő lokálpatriótaként Töltéstaván éli mindennapjait, helytörténeti kincseit versformákba öltöztette. Alkotásaiban jó ízléssel megfogalmazza a magyarságtudat eredetiségében rejlő érték jövőbe látását.

„Magyarnak haza
Idegennek ország
Magyar földben
Magyar búza
Ne is teremjen benne más
Mező hegyek Balaton
Erdők és ligetek
Csak magyarul mondhatom
Szép hazám szeretlek” - /Vácsi Z./

A lelke szépségében a keménység magja is növekszik. Versei imádkoznak a sorok között, csendjében halkán mormolva áldást kér a családjára. Önzetlen hűsége letérdel a múlt előtt.

„Kaptál egy esélyt az élettől,
még is hurcolod a magányod.
Mindenki órája másképp jár,
a másodpercet nem viheted tovább.
Jól gondold meg, nehogy elhibázd!” - /Nyiba/

Magyary Hunor magánnyomozó rejtélyes regénye, Arminius három élete című könyve. „Az író fantáziadús, örökérvényű történetei belém égtek. A szórakoztató, gondolkodtató sorok, szinte felboncolják a megszokott hétköznapiak rendjét. Csavaros észjárással, fordultatos cselekményekkel megfogalmazott írása, nem engedi letenni a könyvet az olvasónak. A regény botránys, változatos helyszíneken játszódik. Túlmutat az egyszerű kalandregényeken, szerelmi históriákon. A történetek borzalmi bejárják Rómát, a Nagy-tavak környékét. A nyomozás bonyodalmai Budapesten játszódnak. Zsolt, a regényünk főhőse elismert nyomozóként keresi kenyerét. A megbízatásnak nem akar eleget tenni, végül mégis belecsöppen a korántsem veszélytelen felfordulásba. Autóbalesetben megsérül, meg van róla győződve, hogy ellenségei próbálták eltenni láb alól. Kapcsolatain keresztül megpróbál fényt deríteni az igazságra. Zsolt ágyhoz kötött, később magához tér, kezébe vesz egy könyvet, amelyről nem is tudja, hogy került a polcára. Elmélyül Arminius, a gladiátor drámai történetébe, mint Ohiteka a huron harcos kalandjait is úgy éli át, mintha már egy előző életében megtörtént volna. Ráadásul életútjuk, szerelmi történetük párhuzamot mutat. Hidegen hagyná, ha egy titkos jel nem utalna arra, hogy sokkal több köze van a regényhősökhöz, mint ahogy azt legmerészebb álmaiban képzelné.

„Bűnösnek születtem, ez belül fáj nagyon.
Mentségem egy lehet, hogy gyarló vagyok” - /Nyiba/

*Németh Nyiba Sándor
író, költő
a Magyar Kultúra Lovagja
a Krúdy Kör elnöke*

Martinovics Edit autodidakta festő

Lajosmizsén születtem, azóta is itt élek. Gyermekkori vágyam volt a festészetet kipróbálni. Gyermekeim kirepültek, akkor kezdtem az első ecsetvonást. Évekig gyakoroltam, próbálgattam, míg megtaláltam a számomra megfelelő festéket, az olajat. Azóta is ezzel dolgozom. Festményeim tükrözik a természet iránti szeretetemet, vonzalmat. Amikor alakotok, megszűnik körülöttem minden, úgy érzem ott vagyok a helyszínen, és ez az érzés adja meg a nyugalmat, a szabadságot, feltöltődést.

„Bármire, amit megtehetsz vagy megálmodsz fogj hozzá!
A merészségben zsenialitás, erő és varázslat rejlik.” - Goethe

Soós-Győrffy Katalin papírszobor alkotásai

Szabó Ferenc: Mi a zene?

„Legyen a zene mindenkié!” (Kodály Zoltán)

A Wikiszótár a következőképpen definiálja a zenét: „A zene dallamok rendszere. Különböző magasságú hangok ritmusos, ütemes összhangja. Hangszerekkel és énekhanggal megszólaltatott ismétlődő, szép hangsorok egyes gondolatok és érzelmek kifejezésére. A zenében a ritmus közvetíti a mozgást, erőfeszítést, a dallam kelt érzelmeket, hangulatokat, és a szöveg ad át gondolatokat.”

Babits Mihály a Második ének című versében így ír róla:

„Mindenik embernek a lelkében dal van,
És a saját lelkét hallja minden dalban,
És akinek szép a lelkében az ének,
Az hallja a mások énekét is szépnek.”

És akkor nézzük valójában mi rejlik a száraz leírás mögött. A zene az életünk fontos, kikerülhetetlen része, mely már az ősidőkben kialakult és örökre velünk marad. Nem sokáig kell gondolkodni azon, hogy felismerjük, mindközül a zene a legkifejezőbb, legtartalmasabb művészeti ág. Valószínűleg kevés olyan ember van, akinek életében ne játszana fontos szerepet a zene, még akkor is, ha közülük sokan erről nem is tudnak. Csak a zene, csak egy hangszer tud olyan mély érzéseket kiváltani és átadni hallgatójának, melyre semmi más nem képes. Hatni tud ránk szomorú, boldog, izgatott és dühös pillanatainkban is, és el tud ringatni, a kapcsolódás legmagasabb szintjén elrepíteni mindössze néhány perc alatt. Teljesen ki lehet vele fejezni hangulatunkat, anélkül hogy bármit is tennénk. Zenével minden sokkal könnyebb, legyen szó nehéz fizikaimunkáról, tanulásról, pihenésről, de kéznél van autóvezetés, sportolás és háztartási teendők elvégzése közben is. Állandóan formálódik, mindig megújul, így sosem lehet megenni. Szinte mindent ki tudunk fejezni vele, mint például gondolatok, érzelmek, benyomások és hangulatok... Képes tökéletesen ábrázolni azt, hogy kik vagyunk, milyen a lelkiállapotunk, és akár egy hosszabb történet elmesélésére is tökéletesen alkalmas. És ne feledjük el, hogy nincs anyanyelvhez kötve, hiszen bárki megértheti függetlenül attól, hogy milyen nyelv

ven beszél.

Tehát szerintem a zene, egyfajta tiszta Harmónia, ami az embert lelkénél tudja megragadni. Talán azért van ez így, mert ez az egyik lehetőségünk, amikor szeretnénk megfogalmazni mi is a lélek - zene, ragyogás fény, színek vibráló kavalkádja és szabadság... Számomra ezt jelenti... Nekem nagyon fontos a zene és biztosan mindig az lesz. Nélküle verset írni sem tudunk, hiszen minden verset zenére írunk - lelkünk zenéjére. Nagyon jó a napi gondok, problémák elől néha elmenekülni és elbújni ebbe a színes világba.

Lengyelné Török Erika: Minden zene

Halkan suttog az esti szél,
némán a nap is nyugovóra tér.
Csendesen dúdol az édesanya,
gyermekét lágyan álomba ringatja.

Az éjszaka hangja: a bagoly huhogása,
éjfélkor zendít rá a fülemüle párja.
Az első napsugárral ébred a madárhad,
kakukk és sárgarigó versenyt fuvoláznak.

Ezerajkú zenekart a város zaja váltja,
emberek hada indul sietve munkába.
Zúg és kattog, csitteg-csattog,
csuszog, csiszol, minden hangos.

A tanoda ablakán át
vidám dallam hangzik.
lányok kendős táncot járnak.
a fiú mind bokázik.

A postás csenget, a futár dudál,
a pék is új dalt dúdol ma már.
Csupa ritmus, csupa dallam,
mind zenélünk éjjel-nappal.

Hermann Marika:
Egy régi nyár

Hegedű húrján táncol a nóta,
Csillagom fénye megsápadt már.
Ezüsten csillan holdnak sugára
Lelkemben lüktet egy régi nyár.

Hegedű húrján táncolt a nóta
Egy barna legény dalolt nekem.
Repeső szívünk ütemre dobbant,
Boldogan nyujtám néki kezem.

Hegedű húrján táncolt a nóta
Csak nekünk húzta a vén cigány.
Dallamok szárnya mennybe repített,
Ámornak nyila szíven talált.

Hegedű húrján táncol a nóta,
Csillagunk fénye megsápadt már.
Ezüsten csillan holdnak sugára,
Lelkünkben lüktet az a régi nyár.

Cserna Ferenc:
A zene hatalma

Sírt a hegedű, hallgatott a kürt,
Hárfa feszes húrja meg-megpendült,
Fuvola lány hangján sűgött feléd,
Lelked bús sóhaját vitte a szél.

Leteper, s felemel, szárnyal veled,
Zokoghatsz, nevethetsz, itt a helyed.
Muzsika hangja szól ős-éltetőn,
Egyszerre mélyben, vagy fenn, hegytetőn.

Világ bármely részét bejárhatod,
Nem számít, merre van az otthonod,
Bölcsődtől sírodig zenében élsz,
Amíg a dalt hallod, addig remélsz.

Váradi Klára: Füüdözésre sietés

Szabó Ferenc: Zenél a tó

Szelíden hajladozó füzek árnya
Szomorkodik a reszkető víztükör felett -
Megállok figyelve, s mintha a víz alól,
Nagyon messziről hallanék hangszeréneket.

Fülemben a dallamok édes harmóniája
Egy áhítatos melódiában összecseng;
A Fölcsendülő hang átkarolja szívemet,
Mikor mennyei visszhangja benne zeng.

Feléled egy hegedű szomorú hangja,
Mint eltemetett sose múltó fájdalom -
Csak úgy, szelíd erővel átfonódik
A magasztos és borzongató dallamon.

Borongós dalába belecsendül bűgva
Egy orgona simogató szép szava;
E szimfóniára remegni kezd a tó vize,
S remegnek tőle az édigérő hegyfalak.

Tengernyi szenvedés, könnyek és bánat
Zokogva röppen dalukban szerteszét...
De vigasz, álom és szerelmes szenvedély
Is hallatja bennük csodás énekét!

Felhangzik egy fuvola víg kacagása,
Majd, a pánsíp fülbemászó dallamára
Ledéren, ősi hárfa hangja válaszol;
S felelgetnek a zongora borús dalára.

Elálmosodva, lassan elmerülök
Az éjjeli, altató muzsikában;
S elalszik velem a reszkető Víztükör,
Ha füzek árnya bólogatva ráhajol...

Mártonné T:

Koncert az újhartyáni templomban

(2022. 12. 18.)

Csodás ajándék születésnapomra:
Hangverseny a templomban,
Áhítat és zene együtt.

Többször úgy éreztem, hogy
A három éneklő angyalkával
Együtt szállok a templom kupolájában.

Elvittek a művészi dallamok
Egy mesés világba: fel a
Fellegekbe, vagy talán a Mennybe?

Zengtek-bongtak a hangok,
Szólt a tuba, csengetett a szaxofon,
Ébresztették lelkem a hangszerek.

Szememet behunytam és
Felemelkedtem a földről,
Repített a zene egy másik dimenzióba.

A hangok csengésében láttam a
Zöldellő mezőt, a nyíló virágokat,
A hulló faleveleket,

Majd csilingelő hópelyhekkal
Együtt sétálva a fenyők mellett
Karácsonyi dal csendült fel.

Életem egyik legszebb születésnapi
Ajándéka volt ez a koncert.
Köszönet a szervezőknek.

Isten áldását kérve
Mindenkire, aki szereplője
És hallgatója volt a rendezvénynek.

**Dr. Török György:
Hangközök szűk családja**

Legelső a tiszta prím,
A többi se lesz oly nagy kín!
Kis szekund és nagy szekund,
Sok szép hangköz,
Meg ne und!

Kis terc, nagy terc,
Tiszta kvárt,
Ez sem okoz
Semmi kárt.

Tiszta kvint,
Kis szext, nagy szext...
Nem baj, hogyha kicsit pihensz.

Kis szeptim és nagy szeptim
Téged mindig arra int:
Tiszta oktáv lesz a vége
Megtanultuk fuss el véle!

Pósa Anikó: Pillangó

Nagy-Kóré Mária: Meditáció a parton

Kis Ferencné Elő Marika: Mégsem éltem hiába

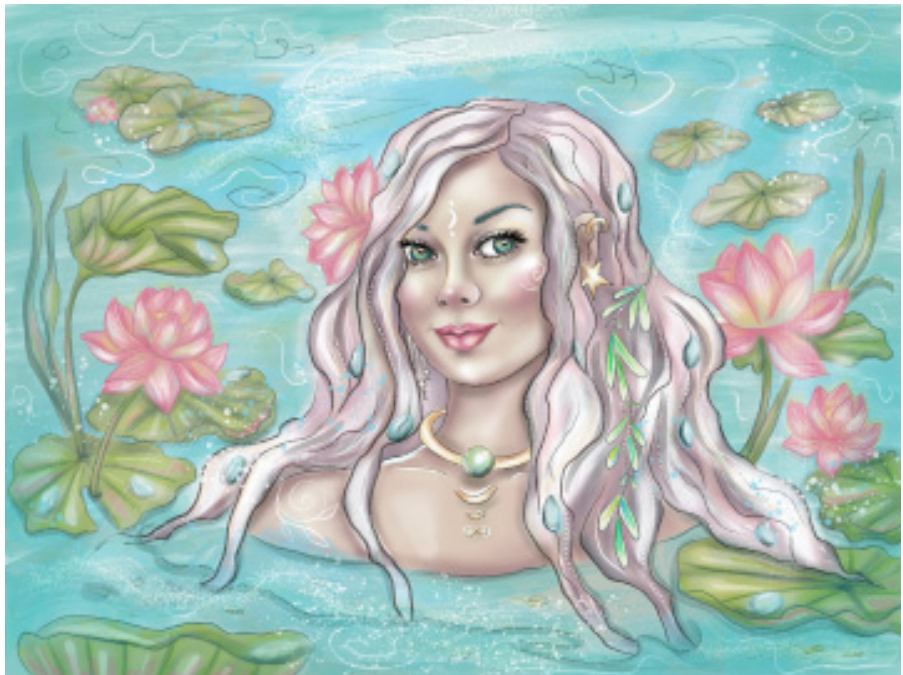
Ameddig reggelente bizakodva ébredsz,
Egy kicsiny mosoly is bujkál még ráncos arcodon,
BÍZOL abban, hogy ma is FEL bírsz kelni,
Testedet nem gyötri egész nap a fájdalom,
Ameddig gyermeked, családod, szomszédod bizakodva néz rád,
naponta kapsz tőlük egy kis „feladatot”,
Ameddig gondjukat veled is megosztják,
addig hidd el, az élet még jó, - nagyon - .

Mikor már erődet csak grammokban mérik,
mikor már egyedül semmi nem úgy megy,
Öleld magadhoz azokat nagy-nagy szeretettel,
kik akár egy jó szóval is fájdalmaidon is enyhítenek.
Nézz mindig bizakodón, szeretettel a világra,
ne gyűjtsd magadba a másoktól kapott szeretetet!
Hintsd el minden arra érdemes ember szívébe, agyába,
s így lehet életed utolsó mondata majdan:

- Hát akkor mégsem éltem hiába! -

Erdős Sándor: A tó tündére

Fényesen csillogott a tó tükre az erdő mélyén a körülötte álló büszke fenyők ölelésében. A lágyan lengedező szél fodrokat vetett a víz felszínén, melyen a fodros felhők tükörképe billegett. Ez a kis tavacska mindig mesék és történetek szülőanyja volt, mióta világ a világ. Az egyik legérdekesebb történetet még kis gyermek koromban hallottam nagyapámtól egy sötét téli éjszakán a kandalló mellett, mikor szokásos esti történeteivel űzte el a hosszú esték bágyadtságát. Ez a történet a tó tündérééről szólt, aki megjutalmazta az arra ér-

demest és megbüntette a vétkeket. Akkoriban tátott szájjal figyeltem nagyapám csodákkal teli meséjére, viszont mára már csak kicsit megfakult és megmosolyogtató emlék maradt.

Szép nyári délután volt, mikor szokásos kis sétám az erdőben a tó mellett vezetett el és ismét elbűvölt a szépsége, ezért úgy döntöttem leülök pár percre a partjára pihenni és feltöltődni. Apró kavicsokat dobáltam a vízbe és figyeltem, hogy vet fodrokat a vízben, mikor halk suttogást hallottam. Magát a szöveget nem értettem, de kimondottan emberi hang suttogott valamit halkán. Megráztam a fejem és magamban mosolyogva a régi mese emlékének tudtam be ezt különös hangot.

– Eljöttél hát... – hallottam most már kicsit hangosabban egy csilingelő hangot.

– Ki szólít? – kérdeztem, kicsit ijedten nézve körbe magam körül, de senkit sem láttam. A víz tükre erős fodrokat vetett, szinte forrni látszott és egy nő alakja jelent meg nem messze tőlem a tó tükre felett.

– Én szóltam hozzád. – mondta a jelenés és kedvesen mosolygott rám. – A tó tündére vagyok és szeretnék neked egy ajándékot adni, mert sok szép dolgot tettél eddigi életedben.

A meghökkenéstől meg sem tudtam szólalni csak bámultam a jelenést és a szívem a torkomban dobogott. Felemelte a tündéri alak a karját, amiből fény csapott ki, és egy tárgy úszott felém a levegő-

ben. Egy gyönyörű gyűrű volt mely a tenyerembe lebegett, amit össze is szorítottam azonnal.

– Ez segíteni fog a boldogság elérésében. – szólt a jelenés és el is tűnt a tó fodrozó vizében.

Mikor mosollyal az arcomon felébredtem a tó partján, elindultam hazafelé és vidáman csóváltam a fejemet. Micsoda csacsaságokat álmodtam ebben a friss levegőben, gondoltam, és zsebre vágtam a kezemet. Valami volt a zsebemben, ami emlékezetem szerint, nem volt benne eddig. Kivettem a zsebemből egy csoda szép gyűrűt és sápadtan néztem, majd az ujjamra húztam.

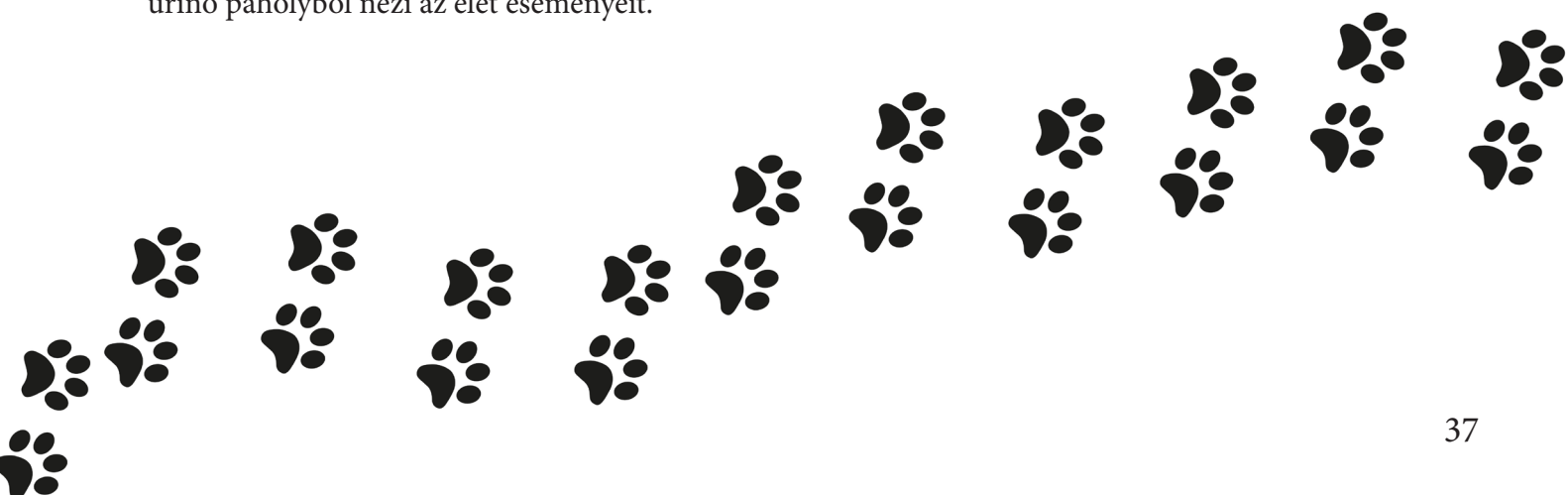
Egy dologra megtanított az életben a tó tündére: A mesékben hinni kell, mert bármikor valóra válhatnak.

Lénárd Ágnes: Mogyoró, a törött lábbal talált cica első meséje

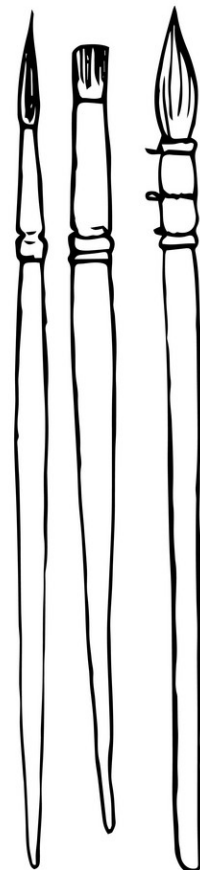
Arra még emlékszik, hogy hangos csikorgással érkezett balról egy autó. Belenyilalt a lábába, hasába a fájdalom, majd kábán elvánszorgott egy épület apró szellőztető nyílásához. Az emberek városházának hívják ezt a helyet. Beszuszakolta magát a kicsi pincelyukba, és hosszú, kínokkal teli órákig aludt. Lehet, hogy több napon át. Az arra járó gyerekek figyeltek fel rá. Minden báját, szeretetét felénk sugározta, érezte, hogy meg kell nyernie a jóindulatukat, és az életéért vívott csatát. A kilencből egyet már elvitt a száguldó autó. Amikor a gyerekek felfedezése nyomán végre kiszabadította őt valaki, és bekerült a „nagy ház”-ba, önfeledten dorombolt, és azt sem vette figyelembe, hogy törött lába rongyként lóg, használni nem tudja, olyan erősen hasogat minden lépésnél. Orvoshoz vitték és bebizonyosodott, hogy combnyak törése van. A másnapi műtétet a tőle megszokott derűvel, és hihetetlen bátorsággal várja. Elhatározta, hogy gyógyulása után fára fog mászni. Meg akarja mutatni a viaskodó kandúroknak: egy úrinő páholyból nézi az élet eseményeit.

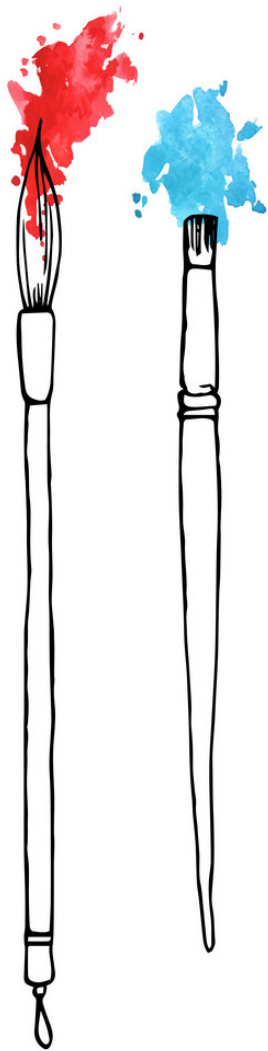

Tóth Benjámín: Pitypang

Tóth Benjámín: A gomba

Tóth Eleonóra: Virágcsokor

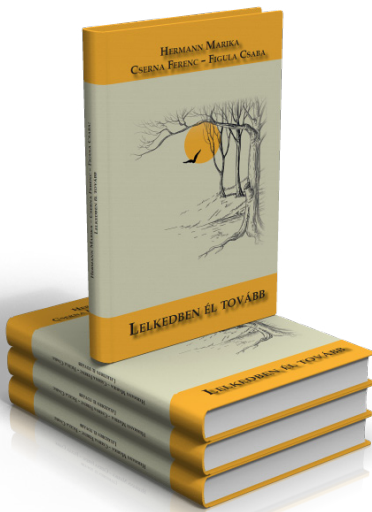
NÓRI

Tóth Nimród: Színek

„Lelkedben él tovább”

Krúdy bronzérmes dabasi költők antológiája

Elöljáróban érdemes tisztázni, hogy voltaképpen mit is várunk egy irodalmi antológiától? Általánosságban szólva köztudomású, hogy az antológia több alkotó műveit tartalmazó válogatás, mely lehet akár vers-, avagy prózai szöveggyűjtemény, s amelyet meghatározott témában és szempontok szerint állítanak össze. Az viszont már kevésbé ismert, hogy maga a szó görög eredetű és jelentése az anthosz, ‚virág’ és a legó, ‚szed’ szavakból egyesül: virágszedés. Azaz egy adott témakörnek a színe-javát, a legszebbjét, a virágát szokás összeválogatni egy-egy gyűjteményes műben. Bár a szó eredeti jelentése mára már kikopott a köztudatból, voltaképpen pontosan ezt, a legjobb alkotások csokorba szedését, gyűjtését várjuk el minden antológiától, amikor kezünkbe véve belelapozunk. Az olvasó akkor is ebben reménykedik, ha a szerzők között még nincsenek jól ismert alkotók, úgynevezett húzónevek, akiknél a befutott pálya, az életmű önmagában garancia a minőségre. Ebben az esetben az olvasói kíváncsiság talán még nagyobb, hiszen a honi közvélemény azt tekinti költőnek, akinek már jelent meg verseskötete. A kötet a vízválasztó, hi-

szen kis hazánkban a múlt század utolsó negyedében gyakran hirdették, hogy a tízmillió költő országa vagyunk. Ami persze végtelenül messze állt a valóságtól, mondhatjuk erős költői túlzásnak is, de tény, hogy az ezer lakosra jutó költők számában akkor is jól álltunk, és ma is jók a mutatóink.

Ezzel a felfokozott várakozással kezdtem olvasni a Gyóni Géza Irodalmi Kör három alkotójának kötetét.

Hermann Marika: Kikelettől lombhullásig, egy Életen át...

Az alaphangot Hermann Marika 8 fejezetbe foglalt 62 verse adja meg. Rövid bemutatkozásának hangsúlyos eleme a gyökerekhez való ragaszkodás, a kiállás az útnak indító környezet, az alföldi tanyavilág mellett. Családi ösztönzésre fordult a gyermekirodalom, a mesék világa felé, és nyugdíjba vonulása után tucatnyi kötet született a meseírásból. A versek már a 2017 utáni dabasi időszakhoz kötődnek. 2019-ben alapító tagja, majd vezetője lett a Gyóni Géza Irodalmi Körnek, és főszerkesztője a kör lapjának, a negyedéves megjelenésű Alkotónak. Témaválasztási palettája a lapban is mindig gyarapodott, és a sokszínűség most is jellemző. Fejezetnyi vonulata van a családközpontról verseknek (Beteljesülés – Szeretet), a szerelmi költeményeknek (Szeretlem, szeretlem...), míg az istenes (Köszönöm Istenem, Sorsvonal, Isten tenyerén) és a filozofikus alkotások (Talán elmondhatom, Az ifjúság, Ha én madár lehetnék, A szeretet, Sorsvonal, Körtánc, Őrizd a lángot!) több fejezeten is átívelnek. Tetten érhető a környezetvédelem gondolata (Óvjad a bolygót, míg teheted!; Óvd e csodát!), és az alkotói hitvallás vezérfonala:

„Pennád hegyét szeretetbe mártsd!”

A szeretet valóban alapértéke az alkotásoknak, jó példát, érvelést találunk erre a „Melyiket választod?” című költeményben:

A szeretet erős,
A szeretet szerény
A szeretet fényes,
Benne él a remény.

HERMANN MARIKA
CSERNA FERENC – FIGULA CSABA

LÉLKEDBEN ÉL TOVÁBB

Azt mondják önzetlen,
Bár nagyon is önző.
Hisz' a szerető szív
Boldogan repeső.

Szeretet vagy önzés:
melyiket választod?
Építed életed
Vagy
Végleg elpusztítod?

A szeretet dominanciája a záró gondolatban is tetten érhető:
„Utadon áldás és szeretet kíséren.”

Cserna Ferenc: Szavak – gondolatok

A „lélekutazást” folytatva Cserna Ferenc 56 versét 5 fejezetbe foglalva ismerhetjük meg. A szerző ars poétikájáról az „Ifjú voltam” című költeményből értesülhetünk:

Ifjú voltam, bátor, deli,
Nem volt előttem gát, kétség,
Társam volt a hit, reménység,
Víg éltem célokkal teli.

Jártam az igazak útját,
Nem volt gonoszság szívemben,
Szerettek és szerethettem,
Megleltem a bölcsék kútját.

Ifjúságom elszállt régen,
Tapasztaltabb, bölcsőbb lettem,
De a hitem és reményem
Velem vannak, elkísérnek.

Az „Ünnepek, emlékezések” fejezet versei a hagyományőrzés tiszteletét és fontosságát tanúsítják, melyet az „Ámor nyila” szerelmes versei követnek szép számban. A természet szeretete is önálló egységet alkot, majd a „Mesés szavak gyermekeknek, felnőtteknek” összeállítást olvashatjuk. A zárófejezet a „Rímekbe szedett gondolatok” címet kapta, benne a különleges, új formájú apeva versekkel. A búcsúvers az Évek címet viseli, tartalmát illetően pedig akár a kezdő alkotás folytatása is lehetne: „Hetessel írom már a korom, / De szívem megmaradt huszon...”

Figula Csaba: Nem magamról, Rólad írok!

Más korosztályt, más hangot és gondolatiságot képvisel Figula Csaba 53 verse, melyek 8 fejezetet alkotnak. A debütáns alkotó Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében született és a gyermekéveit is ott töltötte. Irodalmi szempontból indulásnak a szabolcsi táj kifejezetten jó alapokkal szolgál, gondoljunk csak Kölcsey Ferencre, Czóbel Minkára, Váczi Mihályra vagy pedig éppen Krúdy Gyulára. A műszaki pályát választva Szolnokot, Kecskemétet, Budapestet megjárva jutott el Dabasra. A közgondolkodásban a műszaki területtől kissé távolinak, majdhogynem idegennek tűnik a líra, de versei cáfolják ezt az előítéletet. A sorjázó fejezetek: Elmúlás, Remény, Ünnepek és tisztelet, A Természet, A gyermek csoda, Csak néhány gondolat, Fiatalság bolondság, Szerelem. A „Derzsi szív” című hangulatos költeményében gyermekévei emlékeit örökítette meg. Figyelme Dabasra is kiterjedt, amit a „Kicsiny város” strófái bizonyítanak:

Gyóni Beton, sok kúria,
Rétesház és Levendula.
Látnivaló akad számos,
Nagyon tiszta ez a város!

Tudd meg, vándor, ha erre tévedsz,
Szeretettel fogadunk téged!
Szívünk s karunk kitarjuk,
Mert vendégeinket így várjuk.

Dabas utcáit koptatod,
E kicsiny város az otthonod.
Nap itt mindig süt tereád,
Nincsen bú, nincs szomorkodás!

Kedves Olvasó!

A könyv, melyet kezdedben tartasz, három lelkes poéta alkotásait tartalmazza egymástól elkülönítve, mégis egységet alkotva.

Verseik olyan lélekutazásra hívnak, ahol bejárhatod múltat, jelent, jövőt, eget, földet, mennyet és poklot.

Rezdüléseik lelkedben élnek tovább, bölcsességeik szellemet táplálják. Am gyakorlati haszna is lehet számodra e kötetnek, hiszen a versek kapaszkodót nyújthatnak nehéz helyzetekben, megfogalmazzák érzéseidet életed legszebb pillanataiban, vigaszt nyújthatnak, felvidíthatnak. Segítenek megélni az ünnepek meghittségét, feldolgozni az elmúlás fájdalmát, utat mutatnak, kellemes időtöltést biztosítanak...

Három költő, három személyiség, két korosztály, ám a cél azonos: Adni.

Fogadd el, és tarts velük e könyv lapjain!

Szűcs Szilvia

A kötet Szűcs Szilvia segítségével jött létre, melyért a szerzők külön is köszönetet mondanak. Vele az olvasók a könyv felelős kiadójaként és a hátsó borító ajánlásának szerzőjeként találkozhatnak.

Lényeges rögzíteni, hogy a három alkotó mindegyikének blokkja önálló műnek is alkalmas, az összefogással viszont létrehozták helytörténetünk első dabasi irodalmi antológiáját. A kötetnek helye van minden dabasi család könyvtárában. És ott van a legjobb helye, mert elsősorban nekünk, hozzánk, értünk, a mi világunkért szól. Kíváncsian várjuk a folytatást, az újabb csokrot, az újabb „virágszedést”

(Hermann Marika – Cserna Ferenc – Figula Csaba: *Lelkedben él tovább. Versantológia*. Angry Cat Kiadó, Dabas, 2022. 266 p.)

OROSZ MARGIT

„Hittel hiszem, hogy a vers örök, mert mindenkire szól. Lelki táplálék, mely az öröm húrjait pengeti, de belőle erőt is meríthetünk életünk nehéz napjaiban. Nyelvünk szellemében él, s általa valamennyien összetalálkozunk.”

(Ars poeticám)

Németh László-díjas és Megyei Pedagógiai Díjas tanár, költő, újságíró vagyok. Miskolcon születtem, de a szépséges Bánvölgyében, Bánhorvátiban élek.

Könyvet, verset szerető pedagógus családban nevelkedtem, s már gyermekkoromban magamba szívtam az irodalom, a költészet gyönyörűségét. Gyermekként is írogattam, később egyre komolyabban foglalkoztam a versírással, a mesék csodás világával. Ezt azonban sokáig a szűkebb családomon kívül senki sem tudta rólam. A gimnázium elvégzése után a Nyíregyházi Egyetemen magyar-országi szakosként diplomáztam, amit drámapedagógiai végzettséggel egészítettem ki. A bánhorvátai Kazinczy Gábor Általános Iskolában több mint négy évtizedig, pontosan negyvenkét évig vezetgettem tanítványaimat az irodalom rejtelmeibe, s próbáltam velük együtt ápolni, megőrizni anyanyelvünk szépségét.

Még ma is ezt teszem, hiszen rendhagyó irodalomórákat tartva nem szakadtam el az iskolától,

az oktatástól. Nyaranta olvasótáborokban foglalkoztatom az általános és középiskolás korú gyermekeket. A hosszú évtizedek alatt irodalmi színpad, színjátszó kör, számtalan vers- és prózamondó verseny városi, megyei, országos eredményei mutatják, hogy igyekeztem, igyekszem megszerettetni az irodalmat, ápolni az anyanyelvet a fiatalokkal, vonzóvá tenni számukra a versmondást, s fontosnak tartom a tehetségek felkarolását.

Magam is szívesen mondok verseket, részleteket irodalmi alkotásokból. Önálló irodalmi délutánok, estek, író-olvasó találkozások alkalmával saját verseim előadásával is próbálom átadni a művek üzenetét. Pedagógusként, magyartanárként úgy vélem sokat tettem/teszek a mai napig a kultúráért. Ez nemcsak az iskolai rendezvények szervezését, a gyermekek felkészítését jelenti, hanem a település és a környező városok, falvak rendezvényein történő aktív részvételt is. Zsűritagként rendszeresen segítem a városi, községi irodalmi rendezvények munkáját. Az idén a Nemzeti Művelődési Intézet felkérésére veszek részt a kortárs irodalmat népszerűsítő irodalmi programjában.

A Montázs Magazin újságírójaként, az Íróklub rovatvezetőjeként célom a szűkebb (régióm) és tágabb környezetem kulturális eseményeiről és az itt élő művészek tevékenységeiről hírt adni. Hivatásos újságíróként tagja vagyok a Magyar Újságírók Közösségének.

Magyartanárként mindig is szavakkal dolgoztam, versíráskor is ezt teszem, de kicsit másképp. Írással már a nyolcvanas években találkozhattak az olvasók az IM-ben, az Észak-Magyarországon, a Napjaink folyóiratban. Az elmúlt időszakban a Holnap Magazin, a Délbáb, a Főnix Dala, az Észak-

Magyarország, a Harangszó, Kláris, Magyar Irodalmi Rovat, A Hetedik, a Montázsmagazin, a Magyar Múzsza, a Garabontziás (Marosvásárhely), az Alkotó, az Agria, a Kelet Felől, Ihlet, DunaPart Magazin és online-felületek közölték/közzik verseim, írásaim. Számptalan antológiával, tanulmányal, publikációval és hat verseskötettel, egy hangoskönyvvel a hátam mögött tovább lépegetek a költészet rejtett sűrűjében. Az érdeklődők hamarosan megismerkedhetnek újabb verseskötetemmel.

Tagja vagyok több irodalmi- művészeti csoportnak: A Hetedik, Élhető Világ Irodalmi Kör, Krúdy Irodalmi Kör, Montázsmagazin, Magyar Nemzeti Írószövetség, Magyar Újságírók Közössége. Az óbudai Kéhli Irodalmi Kávéházban működő nagy múltú Krúdy Irodalmi Körben rendszeresen népszerűsíttem szűkebb otthonom, a vidék bemutatásával, írásaimmal.

Néhány díj, elismerés a teljesség igénye nélkül: Megyei Pedagógiai Díj 2009, Németh László államdíj 2015, Mécs László Irodalmi Díj 2018, „Szárnypróbálgatók 2019” országos irodalmi pályázaton „Líra” kategóriában harmadik hely, Montázsmagazin Alkotói díj 2019, újságírói munkám elismeréseként, a 2020-as év nagy megtiszteltetéssel indult: Díszpolgári címet adományozott számomra a Bánhorváti Képviselő testület. Laudáció: „A település érdekében végzett kiemelkedő kulturális tevékenységéért”, 2021-ben pedig a Falvak Kultúrájáért Alapítványtól a Magyar Kultúra Lovagja kitüntetést vehetem át Budapesten. Laudáció: „A magyar irodalom ápolása érdekében kifejtett életművéért”. Úgy vélem, a legnagyobb kitüntetés, amikor az embert elismerik ott ahol él, ahol a legtöbbet tesz a kultúráért, az irodalmi életért, anyanyelvünkért. A felsorolást folytatva: Kláris Nívódíj I. fokozat 2022, Krúdy-bronzérem 2022, Krúdy-Örökség-Díj 2022, Kláris Nívódíj II. fokozat 2022, Kláris Nívódíj I. fokozat 2023, Krúdy- ezüstérem 2023, számos online elismerés.

Köteteim nemcsak a családomnak, kollégáimnak, barátaimnak, tanítványaimnak ajánlottam: tartottak, tartanak könyvbemutatót Budapesten, Miskolcon, Debrecenben, Putnokon, Kazincbarcikán, Debrecenben, Ózdon, Edelényben, Rudabányán, Szuhakállóban, Sajókazán, Encsen, Tardonán, Mályinkában, Nekézsenyben, Ónodon, Berentén, természetesen Bánhorvátiban, Szatmárnémetiben, néhány környező, illetve határon túli városban, településen. Nagy öröm számomra, hogy a fővárosba, nagyvárosokba és a településekre egyaránt többször visszahívnak. Mindig igaz, értő és nyitott szívű közönségre találok: erről ”beszél” az én kis vendégkönyvem is, amit mindig magammal viszek az önálló estekre, az író-olvasó találkozókra.

Miért is talál itt egymásra író, olvasó? Talán azért, mert könyveimet az élet ihlette: a vidéken eltöltött évtizedek, pedagógusként a gyermekek körében átélt élmények és azok az emberek, akik ebben a környezetben élnek, a szülőföldhöz, a szűkebb hazához való ragaszkodás, a hagyományok tisztelete. Írok a tájról, a környezetről, de a természet mindig valamiféle többlet tartalom hordozója. Átöröklött földünkkel a múltat, történelmünket, anyanyelvünket is megörököltük. Ám folyton változó világunkban nem könnyű eligazodnunk. Mindezekről, s szabadság utáni vágyunkról, anyanyelvünk megtartó erejéről is szólnak a kötetek versei. Létem minden apró rezdülése összekovacsolódtott a szűkebb pátériamban élő emberek sorsával, életérzésével. Így vagyok hiteles „hírmondó”. Az egykori Bánfalván élő Kazinczy Gábor irodalmi örökségét is ápolom, gondozom.

Madár János József Attila-díjas költő írja „Vésett idő” kötetem kapcsán: „Ha szintézisre törekednénk Orosz Margit munkásságát illetően, akkor mindenképpen a tájhoz, a nyelvhez, és hazához való erőteljes kötődését kell kiemelnünk. Mindezek mögött ott találjuk az örökös meditáló, befelé figyelő alkotót: ”A csend csonttá keményedik bennem, Uram...” – Az én hitem.”

Írásaim titkokat rejtenek, a gyermekek varázslatos világát, de verseimből kiolvasható a nemzet, a haza sorsán, a hektikus világ ellentmondásain aggódó, a küzdő ember, az anya, a pedagógus, a társ vallomása, s talán az idők szavát is megértjük, ha a sorok között olvasunk.

Írok, mert nem tehetek másként, mert hiszem, hogy a vers örök, mert mindenkihez szól. Mindazokhoz, akik gyógyírt keresnek a magányra, akik a cinkosság örömeivel a szemükben összekacsintanak, akik magyarságukat a hétköznapiakban botladozva is megélik, akik hittel hisznek, avagy vágnak ennek élményére. Szóval azokhoz, akik a verseket szeretik. Lelki táplálék az, amely az öröm húrjait pengeti, de belőle erőt is meríthetünk életünk nehéz napjaiban. Nyelvünk szellemében él, s általa valamennyien összetalálkozunk.

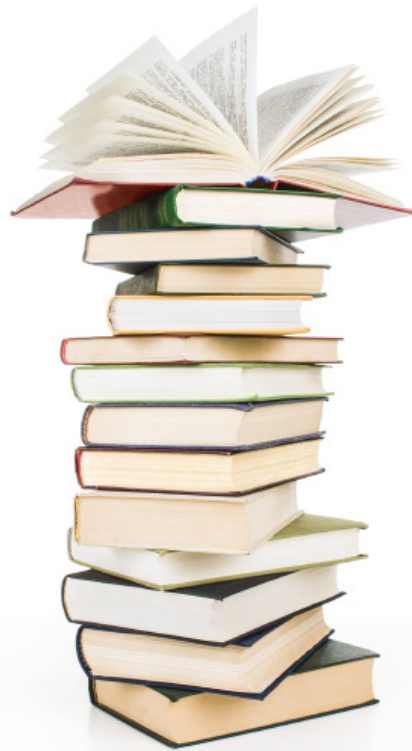
Orosz Margit: A vers után

A vers után mi lesz?
 Zajosabb lesz a folyók szívverése?
 Hangosabb az erdők madárcsicsergése?
 Letérdepel az ember, fölmagasodik?
 A vers után
 a világcsönd magába omlik?

A vers után mi lesz?
 Hová repülnek tőlem az igék?
 Szétporlad vagy szárnyra kel a szó,
 mint a beoldalgott bizodalom?

A vers után?
 Iramodunk haza, hogy utol ne érjen
 a trappolás vagy a csend rémítő zaja,
 a magunkra égetett döbbenet üszkös
 hamuja, mikor emberek vérért issza
 a föld, mely pokolnak torka.

A vers után
 valami más:
 remény és akarat
 élni az életet.

Turányi Terézia: Pipacsok

Beszélgetés Birinyi Józseffel

“A világ nem arra kíváncsi, hogyan utánozzuk,
hanem arra, mi mit adunk a világhoz”

Birinyi József néprajz, népzenekutató, hangszeres szólista, filmrendező, producer, hungarikum, márkaépítő szakértő és egyetemi óraadó tanár. Ez a felsorolás már önmagában érdekes és sokrétű életpályát mutat, de mégsem fejezi ki teljesen, hogy kiről van szó! Sokkal jobban jellemzi őt az, amit barátai mondtak róla: „Munkásságában meghatározó a reneszánsz komplex alkotói kibontakozás. Több területen kiemelkedő eredményeket elérő, érték és közösségteremtő ember”. Vegyészetet, közgazdaságot, néprajzot tanult, focizott a Fradi kölyökcsapatban, két filmes vállalkozása van, szeret fotózni, a Filharmónia népihangszeres szólistája 1980 óta, Táborfalva és az Ország Közepe Díszpolgára.

Meg kell még említeni népzenei hagyományaink megőrzésében, intézményes átadásában végzett úttörő munkáját is, hiszen meglehetősen nagy fába vágta a fejszéjét, amikor 1975-ben édesap-

jával idősebb Birinyi Andrással megalapították a Táborfalvi Népzenei Műhelyt. Szemléletváltozást szerettek volna elérni a népzene területén, a népzeneoktatásban. És az idő őket igazolta. Kezdeményezésük hatására a népzene több generációban magas szinten művelő táborfalvi együttesek mellett gombamód szaporodtak a térségben, az országban és határainkon túl is a kisebb-nagyobb népzenei műhelyek és együttesek.

- Szervusz, Józsi! Tudom, hogy rendkívül elfoglalt ember vagy, ezért nagyon köszönöm, hogy tudtál időt szakítani erre a beszélgetésre!

- Szia, Feri! Nagy örömmel teszem! Már csak azért is mert ígértem már nektek egy bemutatkozást, de mivel nagyon kevés a szabadidőm, ez így nekem is nagy segítség, ha kérdezel és elkészíted az interjút!

- Saját kíváncsiságodnak, vagy esetleg családi hagyományoknak köszönheted a zene szeretetét?

- Egyértelmű, a családi hagyományoknak. De ez még véletlenül sem volt kényszer, a saját érdeklődés is szerepet játszott benne. Édesapámnak volt a környéken kedvelt, zömmel rokonokból, barátaiból álló zenekara. Lakodalmakon és bálokon muzsikáltak és legtöbbször minket gyerekeket is vittek magukkal. Meghatározó élményt adtak az emlékezetes tortaízű mulatságok, amelyben apánkat láthattuk varázsolni hegedűvel, énekkel. Mindenki úgy táncolt, ahogy ő „füttyült”! Ha kellett három éjjel, három nap szolgálta a maga és mások örömét, jókedvét a zenével, mulattatással. Mindig nálunk gyakoroltak, ott csiszolgatták össze a zeneszámokat, amelyhez anyánk biztosította a jó falatokat, a királyi mézeskrémet, apánk a zenei egyengetést és a jó bort. Mi ilyenkor bátyámmal a konyhaasztal lábába kapaszkodva, nagy érdeklődéssel körülöttük tébláboltunk. Még alig múltam tíz éves, amikor már több hangszeren játszottam. Tehát mondhatom, hogy beleszületünk, belenőttünk a zenébe, az égigérő hanglétra

megmászásába. Egyfajta apanyelv lett számomra a népzene.

- Hogyan jött az ötlet, hogy egy olyan kis faluban, mint Táborfalva, Népzenei Műhelyt kell létrehoznod?

közül nyomdokaimat követve Kovács László, Jóri Lajos, nagy Annamária és bátyám Birinyi András hangszerkészítő is elnyerte a Népművészet Ifjú Mestere címet. Rendkívül büszke vagyok rá, hogy ma is működik vezetésemmel a Csutorás Együt-

id. Birinyi András zenekara és a két gyerek 1960

- Ez a kis falu számomra a világ közepe! Már a hatvanas évek végén Kiss Karcsi bácsi, a művelődési ház igazgató kezdeményezésére próbálkoztak citerazenekar alapítással, amelyben apám is benne volt, de mint a közmondás tartja, „két dudás nem fér meg egy csárdában”. Ezen állítás az esetleges méretű, kivitelű citerák összehangolására is igaz volt. Amikor 1975-ben édesapámmal megalapítottuk a Népzenei Műhelyt, még nem volt egységes népzeneoktatás, nem voltak együttszóló hangszerek. Ahány zenész, nagyjából annyiféle hangon szólaltak meg a hangszereik is. Ezen szerettünk volna változtatni a Budai Sándor bácsitól vásárolt és a mi általunk készített jó hangszerek segítségével. 12 fővel megalakítottuk a Táborfalvi Citerazenekart, amely kezdetben családi házunkban próbált, majd az első bemutatkozás után meghívást kaptunk a Jókai Mór Művelődési Házba. Folyamatosan újabb célokat tűztünk ki magunk elé és elkezdtük az utánpótlás nevelést, a helyi gyerekek népzenei oktatását. 1978-ban megalakítottuk a Csutorás Együttest, mellyel kétszer jutottunk be a Ki Mit Tud döntőjébe a nyolcvanas években. Az együttes tagjai

tes és Szabóné Nagy Annamária, egykori tanítványom irányításával a gyermek citerazenekar, Anka Péter szárnyai alatt a fiókák vonósbandája. Korábban a teljes korollót átfogó hat zenekar, kórus, népzenei együttes működött Táborfalván.

- Nevedhez fűződik a Csutorás Nemzetközi Népzenei és Néptánc Tábor létrehozása. Mesélnél róla?

- A Tábort 1985-ben alapítottam a Csutorás Együttes oktató tagjaival. Mottója: „Örökségünk a ma élményével jövőnk alapja”. Napjainkban a Kárpát-medencében ez a legrégebben folyamatosan működő, korhatár nélküli, komplex népzenei, néptánc és népművészeti tábor. Programjaink folyamatosan bővülnek, ma már kezdő, haladó és mesterfokon oktatunk hangszerjátékot, népdaléneklést, táncot, 15 féle kézműves mesterséget, a Kárpát-medence hagyományait, itt az ország közepén. Büszkén mondhatom, hogy 1985-től, a családbarát jelzöt a Csutorás Táborokban mi vezettük be. A közel 40 éve működő Csutorás tábor kiemelkedő márka, tehetséggondozó műhely, értéket adó esemény, amelyből kinőtt sok-sok professzionális, ma meghatározó népzenei és

Birinyi Család Táborfalva 1985

népművészeti személyiség, akik éltetik a hagyományt, viszik a magyar népzene híré a világba.

- Össze tudnád számolni, hogy közülük mennyien jutottak el hivatásuk csúcsára?

- Erre nem vállalkozom, mert senkit nem szeretnék kihagyni a felsorolásból, de tanítványaink közül kerültek a Zeneakadémiára tanárnak, kaptak Junior Prima díjakat, hangszerkészítők, híres népzeneészek lettek. A Csutorás Táborokban, a KÓTA-val közös tanfolyamokon 850 zenekar- és népdalkör vezető végzett, kapott művészeti oktatói engedélyt az országban és határainkon túl. De nem csak a piramis csúcsa fontos a kiemelkedő teljesítményekkel, hanem az évente táborozó 200-250 ember, akik elindultak példánk alapján, segítségünkkel a népzene világában. Ha a táborunkban megtanult csutorásos dalt dúdolnak néha esténként a gyerekeiknek, unokáiknak, akkor már megérte!

- Jól tudom, hogy a Tábornak határainkon túl is jó híre van?

- Igen! Nagy örömömre szolgál, hogy Kanadából, Angliából, az Egyesült Államokból, Ausztráliából, Kínából, a környező országokból és a nyugati cserkész diaszpórából is érkeznek népzene- és hagyományserető csoportok, személyek.

- Ugye az nem a véletlen műve, hogy bemutatko-

zaskor a neved után mindig a néprajzkutató kerül az első helyre?

- Húúú! A néprajzkutatás nagy szerelem az életemben, amellyel saját családom, életpályám törvényszerűségeit is igyekszem megérteni. 1985-től tíz éven keresztül dolgoztam a Néprajzi Múzeum Néprajzi Gyűjteményének vezetőjeként. Legfontosabb feladatunk a Kárpát-medence népzenei hagyományainak, a játékmódjainak, a zenei repertoárnak, a hangszerek készítésének, a különböző zenélési formációknak kutatása, gyűjtése és dokumentálása. A legnehezebb és legszebb feladatok közé tartozik a hagyomány rögzítetlen, szóbeli, elszálló kultúrájának, értékeinek lefordítása, megőrzése az írásbeliség nyelvére, az intézményesülő utókor számára. Ezek mellett még hihetetlenül izgalmas munkának bizonyult az újhullámos népművészeti mozgalom, a pávaköri, a táncház-mozgalom kutatása és feltérképezése.

- Valahol olvastam, hogy a nevedhez fűződik a modern néprajzi filmezés, gyűjtés és ismeretterjesztés módszertanának kidolgozása is.

- Igen! Sikerült a 20-21. századi rögzítéstechnikákra kidolgozott módszertannal sokkal eredményesebbé tenni az elektronikus mozgókép rögzítést a néprajzi, népzenei gyűjtésben. Ez hatalmas segítség volt a szakmának, hiszen sokkal nagyobb

mennyiségű gyűjtött anyag feldolgozására dokumentálására nyílt lehetőségünk. És ami még nagyon fontos, hogy a gyűjtésekről készült felvételek, dokumentumfilmek digitalizálva a nyilvánosság számára is elérhetővé, közkinccsé válnak. Megjegyzem, hogy a fotózást, előhívást táborfalvi szakkörben ismertem meg, majd kiteljesedve a Magyar Néprajzi Társaság Fotó- Filmszakosztályának vezetője, a Duna Tv első főtítkára, alapító főszerkesztője, utóbb UNESCO-díjas filmrendező, operatőr lettem.

- Azért nem lehetett egyszerű dolga a régi kutatóknak a kezdetleges rögzítéstechnikával...

- Igen, ha belegondolok abba, hogy a nagy elődök, mint Bartók Béla, Kodály Zoltán, Lajtha

teményt, de valószínűleg még nem elegen. Mondanál néhány mondatot a gyűjteményről?

- Örömmel! A körülbelül 1370 hangszerből álló gyűjtemény, tudomásom szerint Európa egyik legnagyobb, legteljesebb tematikus, tudományosan adatolt magángyűjteménye. A táborfalvi általános iskola buszos kirándulásával jutottam Sopronban meghatározó élményhez, a Stornó ház padlásokat járó kéménykotró, megszállott gyűjtő múltat idéző csodálatos tárgyai láttán. Az 1970-es évek elejétől kezdve édesapámmal és bátyámmal szisztematikusan gyűjtöttük, dokumentáltuk a közvetlen környezet, majd a Kárpát-medence népi hangszereit. Nem a darabszám volt fontos, hanem az, hogy minél átfogóbb legyen

a gyűjteményünk. Minden hangszernek, melyet sikerült megszerezni, külön története van. Minden egyes darabban benne él készítőjének és egykori használójának lelkéből egy darabka, de benne vagyok én is, aki gyűjtöttem. Igyekszem ezen dokumentumokból élményekből minél többet átadni az utókor-nak.

- Terveid között szerepel állandó kiállítás létrehozása?

László vagy éppen Gönyesi Sándor mai szemmel nézve primitív technikai eszközökkel is milyen hatalmas, szinte emberfeletti munkát végeztek. Kalapot kell emelni előttük! Amit összegyűjtöttek, annak értéke örök és felbecsülhetetlen! A kezdeti gyűjtéseknél használt első hangrögzítő, a viaszhengerekre hangrezgést karcoló Edison fonográf vagy az első kamerák nem tették lehetővé az események követését, a mozgást, és korlátozott volt a felvételek ideje, mennyisége is. Ma már a hagyományos életmód fokozatos feloldódása idején szinte végtelen lehetőségeket nyújtó technikai eszközök, szemlélet teszi lehetővé az alapos dokumentálást. Több ezer órányi professzionális film-, videó- és hangfelvételt, gyűjtést, sok fotót, diát készítettem.

- Sokan ismerik már a Birinyi féle hangszergyűj-

- Igen! A táborfalvi Tiszti Kaszinóban a Leader Program és Táborfalva Nagyközség Önkormányzata támogatásával hamarosan állandó kamarakiállítás nyílik válogatott hangszereinkből.

- Csak a Kárpát-medencéből gyűjtöttél, vagy a világ más tájairól is vannak benne hangszerek?

- A gyűjtemény 20 %-át a külföldi gyűjtések, utazások során vásárolt hangszerek teszik ki. Hoztam haza hangszereket többek között Ausztriából, Olaszországból, a szárdoktól, Oroszországból, a mordvinoktól, Görögországból, Szíriából, Tadzsikisztánból, Koreából, Kínából, Észak-Afrikából, Tunéziából is. A távolabbi országokból, népektől származó hangszerek persze csak szórványos hírnökök az adott hagyományos kultúrákból, nem szisztematikusak, mint a hazai

és szomszédos országok esetében. Idehaza eddig 48 vándorkiállítást rendeztünk, külföldön 18 alkalommal csodálhatták meg gyűjteményünk 5-600 válogatott darabját. Sevillában 1991-ben, Dél-Koreában 1993-ban az EXPO-n a magyar pavilonban állítottuk ki a Birinyi Gyűjtemény válogatott hangszereit, koncerteztünk tanítványainkkal.

kutya-, kecske- vagy birkabőrből készült hangszerből. Van fújtató és szájjal fújós bőrduda. Az állandó orgonapont szerű burdonkíséret, dudahangzás jellemző a népzeneinkre. Ugyan így szól a tekerőlant, citera és sok más hangszerünk. A népihangszerek esetében csak az tudott igazán jól zenélni a hangszerén, aki azt el is tudta készíteni, karban tudta tartani a zengő szerszámot. Apám-

mal citerákat, dudát, tökciterát készítettünk, bátyám, Birinyi András táborfalvi műhelyében tízféle népihangszer készül, eljutva a világ távoli pontjaira is, sokak öröme, jókedvére.

- Beszéljünk egy kicsit a hagyományőrzésről. Mi a tapasztalatod, hogyan lehet a gyerekeket rávenni népi hagyományaink művelésére?

- Ez csak akkor sikerülhet, ha élményeket adunk, melyek hatnak rájuk és megérintik őket! El kell mennünk az iskolákba megmutatni a hangszereket, zenélni, énekelni, játszani kell

- A több mint 1000 hangszer közül, mely a kezében megfordult van kedvenced?

- Minden hangszert szeretek. Viszont van egy, amely szerintem a legsokrétűbb, legizgalmasabb, és ez a duda! Már több mint 4000 évvel ezelőtt is használták az ókorban. Szép lassan, fokozatosan terjedt el a világban, a középkorban már szinte mindenhol ismerték és használták. És ma már fogalomnak számít nemcsak a breton, a skót, hanem a magyar duda, dudás is.

- Mi jellemző a magyar dudára?

- „Aki dudás akar lenni, Pokolra kell annak menni, Ott kell annak megtanulni, Hogyan kell a dudát fújni.” – mondja a népdal. A duda és a dudás ördögös, nálunk mindig kecske-, kos- vagy menyecskefejes, egyszemélyes zenekarként megszólaló hangszer. 3 síp, a dallam, a kontra és a bőgő folyamatosan szól. Össze kell tudni hangolni a sípokat, a játékmódot, hogy ki tudja énekelteni a dallamot a varázsló dudás, a

velük, meg kell ismertetni a táncainkat, dalainkat, a hangszerkészítést. És mindezeket kényszer nélkül, mert parancsra nem lehet szeretni! Ha jól végeztük dolgunkat, biztosan kialakul bennük egyfajta indíttatás, belső készítés a népművészet iránt. A kulcs mindenképpen az élmény! Ma, amikor sokan atomizálódva a virtuális világba csúsznak, óriási élményt ad egy-egy állathang utánzó, ritmuseszköz, egyszerűbb dallamjátzó hangszer sajátkezű készítése, megszólaltatása,

mesteri segédlettel. Korhatár nélküli elmélyülést, élményt jelentenek a Síppal, dobbal hangszerbemutató műsoraim és a Hangszerverzés hangszerkészítő foglalkozások.

- A végére legyen egy kis irodalom. Mit szeretsz olvasni?

- Petőfi Sándor versét nem azért szereti meg valaki, mert a tanár az irodalomórán elemzi, hogy milyen költői képeket, rímeket használt a nagy költő, hanem akkor szeretik meg, ha valaki úgy elmondja a verset, hogy feláll a hallgatóság karján a szőr, azaz katarzist nyújt, ami – mint tudjuk az ókori görögök óta - a művészet lényege. És ha már megérint a mű, akkor természetes, hogy szeretnénk megfejteni, „Miben áll a nagy titok...” Mitől, más, mitől sokkal több a költői, írói mű, amely ugyanazon betűk egymásutánisága, mint amelyekből naponta kiradjuk köznapi közlendőinket, káromkodásainkat, imáinkat... A szavak, szókapcsolatok, megrajzolt költői képek, amelyek a direkt

jelentésen túl asszociatív gondolatokat, hangulatokat, érzelmeket indítanak bennünk. Sokfélét szeretek olvasni, amihez kötődik korábról élményem, amiben találok valami szépséget, érdekességet, értéket, újdonságot. Ezekből kiemelek kis mozaikdarabkákat, amelyeket beillesztek saját világomba, gazdagodom általuk. De nemcsak az irodalommal vagyok így... Legutóbb Kányádi Sándor „Fekete piros” című versét rágtam élvezettel újra, amely a hagyomány felemelő szorításában élő közösség erejét, értékrendjét, tartást adó emberi szerepét festi meg egyéni, költői szemüvegen keresztül. A költészet, a zene, a művészet a szerelem eszköze, kapcsolat az ősökkel, istenekkel, szeretteinkel. Hiszen azért élünk, azért vagyunk a világon, hogy az velünk szebb legyen, mint nélkülnk, hogy tanítsuk a fiatalabb nemzedéket, hogy továbbadjuk nekik tudásunkat, hagyományainkat, művészetünket és értékeinket. A kultúra az emberiség folytonossága, a hagyomány

a család, a közösség folytonossága. Parlamenti Hungarikum Munkacsoport vezetőként megfogalmaztam magamnak és a hungarikum magyar értéktár stratégiának a követendő célt: Legyen az érték a mérték!

- Ez remek zárszó volt Józsi, köszönöm szépen a beszélgetést!

- Köszönöm én is az érdeklődést! További szép sikereket kívánok a vállalt küldetéshez a Gyóni Géza Irodalmi Körnek! Szüksége van a családoknak, az országhöz köze térségnek az értékek, ha-

gyományok, élményszerű átadására, mert ha mi nem tesszük meg, más nem teszi meg helyettünk!

- Kellő nyomás van rajtam, hogy a felhalmozott és még nem publikált értékeket, a hozzájuk kötődő ismereteket, történeteket, dalokat ne vigyem majd el magammal az utolsó földi átváltozással.

A riportot készítette: Szabó Ferenc

VELÜNK TÖRTÉNT

Folytatódott a „A költő visszatér” című verses-zenés előadásunk iránti érdeklődés, és több meghívást is kaptunk a Tavaszi Alkotó megjelenése óta. Ennek eredményeként áprilisban, és májusban nagy sikerrel mutattuk be Petőfi Sándor verseiből, dalokból összeállított emlékműsorunkat:

az Örkényi Szabadidő Központban Patak Gábor Igazgató úr meghívására, ahol előadásunk aktív vendége volt Birinyi József néprajz, népzene kutató, hangszeres szólista, filmrendező, producer..., akinek munkásságáról, életéről a Társalgó rovatban olvashatnak a kedves érdeklődők.

Soós Györfly Csaba tanár úr meghívására az Örkényi Pálóczi Horváth István Mg Technikum Szakképző Iskola és Kollégiumban, ahol a diákokkal együtt dobbant a szívünk, együtt énekeltük:

„A magyarok istenére
Esküszünk, Esküszünk,
hogy rabok tovább nem leszünk!”

Antal Jánosné meghívására a táborfalvai Platthy József Bajtárs Egyesületnek, ahol könnyeket is csaltunk a szemekbe.

Péter Gábor Igazgató úr meghívására Bugyin, a Bessenyei György Művelődési házban jártunk műsorunkkal.

Táborfalvai Csurgay Franciska Általános Iskolában az iskola azon tanulói vehettek részt előadásunkon, akik ezt tanulmányi eredményeikkel kiérdemelték. A diákok itt is lelkes, és aktív részesei voltak a műsornak, s ez reményt ad a jövőt illetően.

Minden előadásunkért szívből mondunk köszönetet mind a meghívóknak, mind a közönségnek!

Rendhagyó Irodalmi találkozóink keretében 2023. április 17.- én Dabason a Gyóni Géza Irodalmi Kör vendégei voltak a kiskunhalasi József Attila Irodalmi Kör tagjai Sári Kati vezetésével. Elhozták nekünk az „Itt születtem én ezen a tájon” című csodálatos műsorukat. A műsor megtekintése előtt megmutattuk vendégeinknek városunkat. A helyi Önkormányzat rendelkezésünkre bocsátotta a kisvonatot, Szilágyhegyi Rózsika Irodalmi körünk tagja profi idegenvezetőként kalauzolt minket és vendégeinket, akiket a Jávor Cukrászdától kapott friss pogácsával, frissen főzött kávéval, ásványvízzel, örömmel, és szeretettel fogadtunk.

Kirándulás után verssel, dallal, szívünk szeretetével köszöntöttük vendégeinket. Ezt követően Sári Kati

bemutatta a József Attila Irodalmi Kört, beszélt a kezdetekről, a jelenről, a jövőről, a sikereikről, majd saját, Ady, Petőfi versekkel, megható, tanulságos, humoros történeteikkel repítették el mindenkit egy szépséges lélekutazásra, közös dalolásra.

Műsor után a Dabik egyes háziasszonyai, és a Jávor Cukrászda jóvoltából finom falatokat tálalhattunk fel. A közös falatozás, baráti beszélgetés közben kézműveseink mini kiállítását is megtekinthették vendégeink.

Szeretettel köszönjük meg a Sári Katinak és a József Attila Irodalmi Kör tagjainak a látogatást, a műsort, a barátságot, a kedvességet! Azzal búcsúzunk el: lesz folytatás. Isten adja: így legyen!

Szabó Ferenc: A nagy elődökhöz

Bizonyítja e történelmi pillanat,
Hogy az idő relatív, és nagy titok:
József Attila eljött ma Gyónihoz,
S erre életükben nem volt alkalom.

Itt vannak ők, és ez most igaz, való!
Megpihennek körünkben a szellemősök,
Mint szomorú, lírai hegedűsök,
Elfejtett komor sírhantok alól.

Minket, író kezetekkel áldjatok!
Erre a két kis baráti társaságra
Szálljon lelketek ihlető sugára,
Hogy alkotni tudjunk szépet és nagyot.

Még sokáig zengjen e két körnek hangja
Itt, a rohanó világ szélviharában,
Versben, képekben és szavalók dalában:
Értéket teremtve, s azt tovább adva!

Köszönöm mindenkinek, aki hozzájárult előadásaink, találkozóink sikeréhez, köszönöm azoknak is, akik eljöttek!

Hermann Marika

Vizuális költészet vagy képvers?

Kedves Olvasóm!

Az Alkotó egy korábbi számának hasábjain a szabadversről szóttem gondolataimat. Mivel –hivatásomból adódóan is – szeretem az irodalmat, most egy kissé nehezebb feladatra vállalkoztam: a képvers értelmezésével, születésével, írásával kapcsolatban szeretnék néhány érdekes információt közkinccsá tenni, abban a reményben, hogy talán kellő inspirációt nyújthatok valakiknek egy képvers megírásához. Azt hiszem, nem lesz könnyű feladat!

A XX. században a költészet új, eddig nemigen ismert formai tulajdonsággal gazdagodott. Guillaume Apollinaire igyekezett szakítani a meglévő hagyományokkal; s konvencióellenes törekvései a vers zeneiségének mellőzésére ösztönözték. Az egyik leghíresebb újítását caligramme-jai jelentik. Őt tartjuk a képvers megteremtőjének, mert hiszen a költemények szövegének grafikai elrendezését ő használja fel először esztétikai információ közlésére. A képvers keletkezése óta eltelt időszak azt bizonyítja, hogy a költészet formai fejlődése előtt új lehetőségek tárultak fel, s ennek folytán a képzőművészeti sajátosságokat tartalmazó irodalom a jövőben szaporodhat. A vizuális költészet, illetőleg a képszerű információátadás egyre inkább tért hódíthat azért is, mert az újszerű ritmus megteremtésének lehetőségei mindinkább csökkennek; a régi és bevált ritmikai sorok viszont fokozatosan elhasználódnak, automatizálódnak, s ezért az olvasó számára már nemigen nyújtanak esztétikai élményt, nem okoznak erősebb benyomást. Mi – a rím, a ritmus, a zeneiség szerelmesei – talán ezzel vitatkozhatunk, de mindenképp el kell ismernünk, hogy Apollinaire formabontása, konvencióellenessége új utat, új teret nyit meg az irodalom, a költészet számára.

A nyomdatechnikai eszközök felhasználása pedig a költészetet a képzőművészet irányában fejleszti; ugyanakkor kissé megszabadítja a zene, illetve zeneiség közvetlen hatásától. Ez már önmagában is innovációt jelent, hiszen szokatlan, újszerű jelenség. Az innováció viszont elengedhetetlen feltétele a művészet fejlődésének és hatáskeltő erejének.

Mit is takar ez a fogalom: képvers /kalligramma/?

Szakít az íráshagyományokkal, nem linearizálja a szavakat, hanem egy képi formára igazítva, egy tárgy körvonalaiába helyezi el a szöveget. Míg a vizuális költészet a jelentést visszafogva a szövegek írásképeinek kifejezővé tételére törekszik, addig a képvers szöveg és rajz ötvözete, amelyben a tartalom a képegésszel áll kapcsolatban. A költői élmény-

Lény Ede Szív alakú vers

A szív, ez a kis
Húscafat gondolt egy merészet és
rájött, hogy a végzet őt jelölte arra a posztra,
hogy az ész össze! Ezért elindult fel a fejbe, mert, hát
szentül tudta, sőt hitte, hogy jobban tudja irányítani a
testet, így egy puccsal az agyat elküldte a balfenékbe,
és rávetette magát a kormánykerékre. S legott mi lett?
Az ember rémülten látta, hogy mennyivel több szín
s illat van a világban. Mennyi-mennyi madár,
mind dallamoktól hangos, az erdő a rét
orgiától rangos. S mennyi szép
Leány, játszik itt a
Fénnyel! Hát
Ilyen
Az,
Ha a szív az, ami vezérel.

és érzésvilág a sorok elrendezésében, betűnagyságában és grafikai elrendezésében ölt testet. A képvers vizuális többletével, a verbalitás és az ikonitás, azaz a képi kultúra egybefonódásával többletjelentést visz a versbe, ennek következtében a kép közvetlen vagy szimbolikus kapcsolatban áll a szöveg jelentésével.

A kalligrammákat a késői görög költészet is ismerte, majd a reneszánsz újította fel, de kedvelték a barokk kor költői is. Az ábrázolt alakzatok javarészt szimbolikus jelentőségűek. Az avantgárd irányzatokban sűrűn előfordul: a kirajzolt alakzatok ekkor már egyénibbek és bonyolultabbak. Apollinaire egy teljes kötetet szentel a képverseknek. Kalligrammák c. kötete, amely 1918-ban jelent meg, az 1912 és 1917 között írt költeményeket tartalmazza. Kötetével Apollinaire az irodalmi szimbolizmus és futurizmus egyik meghatározó alakja lett. Ugyancsak ő alkotta magát a calligramme szót is a calligraphie ('szépírás') és a télégramme ('távirat') szavak ötvözésével.

A képvers elméletének ismerete és a képversírás gyakorlata – mint fentebb említettem – a görög-latin hagyományú műveltség része volt, melyet Magyarországon főként a jezsuita és piarista szerzetesek vezette iskolák terjesztettek a latin nyelv tanításával. A poétikákban helyet kapó mesterkedő költészet a katolikus vallás és hitélet gondolatait volt hivatott közvetíteni szimbolikus képverseivel. Magyarországon a barokk korban megszületett képversírás hagyománya egészen a 19. század közepéig tartotta magát alkalmi jellegű mesterkedő költészetként. A versszerzési gyakorlat homogenitását az iskolák biztosították, és a műfajt ők tartották fenn.

A legelső képversek (a tekhnopaignionok, 'művészi játékok') az ókori görög, s még inkább a hellenisztikus hagyományban jelentek meg mint egy összefüggő epikus vagy drámai alkotás verses betétei. Az i.e. 325 és i.sz. 200 közötti időszakból ma ismert hat darab tekhnopaignion oltárokat, illetve egy-egy tojást, szárnyat és fejszét formáz. A műfaj szórványosan a római irodalomban is tovább élt carmina figurata néven. Legjelesebb művelői Laevius és Publilius Optatianus Porfirius voltak, ez utóbbitól huszonöt, háromszög alakú képvers maradt fenn. A középkor korai évszázadaiban jelentek meg az első kereszt formájú képversek. Később, a reneszánsz irodalomban, a 15-16. században tűntek fel – témától függően – szív-, láng-, fegyver-, kard-, kereszt-, madár-, virág- stb. formát ábrázoló képversek, melyek legnevesebb darabja François Rabelais 1537-ben írott Pantagrueljének 44. fejezetében egy borospalackot formázó, Bacchushoz írott költemény.

A 16. század végére Angliát is meghódították a képversek, amelyek visszatérni látszottak az antikvitás korához, tekintve, hogy a versek által kirajzolt formák leegyszerűsödtek. Ugyanebben az időszakban születtek az első német képversek, s a műfaj itt lett a legtermékenyebb, egyszersmind a leghosszabb életű. A németországi jezsuiták támogatták a képversben megírt halottbúcsúztatók írását, amelyek aztán a 17-18. századi barokk kori vágánsköltészet alkalmi verseiben is tovább éltek. A 18-19. századra a műfaj népszerűsége német földön is lehanyaglott, s mérvadó irodalmi körök a műfajt mint silány, az igazi művészethez méltatlan versezetet bélyegezték meg.

Apollinaire kortársai és művésztársai mellett a 20. századi irodalom neoavantgárd áramlatainak több alakja is foglalkozott képversek írásával.

Képversek a magyar irodalomban

Magyarországon az első képverset, egy Y alakú epigrammát még Janus Pannonius írta latin nyelven a 15. században De litera Pythagorae címen, a 19. századig azonban csak elszórt példákat ismerünk magyar művekre. Az európai irodalmi áramlatoknak megfelelően az újkor századaiban a magyar irodalom nagyjai is lenézték a képversek alkotóit. A 20. század magyar avantgárd irodalmát Kassák Lajos, Barta Sándor, Tamkó Sirató Károly, Tandori Dezső, Zalán Tibor, Koppány Márton, Lipcsey Emőke, továbbá Babits, Radnóti és Weöres Sándor által írt képversek gazdagítják, de ez főleg avantgárd korszakokra jellemző. Egész ciklust állított össze ilyen verseiből Nagy László Képversek és betűképek címmel. A magyar képversek 20. század végi változatának a legnagyobb összefoglalója a Médium-Art antológia, amely 50 hazai művész alkotásait tartalmazza. Hogyan alkossunk képverset? Milyen a jó képvers?

Szerintem olyan, amelyikben a tartalom és a forma együttesen sugall valamit, a szöveg magában is megállná a helyét, de a kettő együtt kell, hogy erősítse a jelentést és a hatást. Lényeges, hogy a betűk, szavak, sorok vagy versszakok valamilyen képi formába rendeződjenek, ezzel illusztrálva a mű mondanivalóját. Mivel kevés olyan alakzat van, ami függőleges szimmetriatengellyel rendelkezik, és a betűk méretében formázva is könnyen felismerhető marad, a legtöbben a gyertya, fenyőfa, emberke, szív, pohár alakzatot választják. Ha még nem írtál képverset, és nincs ötleted különlegesebb alakzatra, neked is ezek közül érdemes választanod. A képvers természeténél fogva nem fix szótagszámú sorokkal dolgozik, így azok számolása helyett a sorok hosszát kell inkább figyelembe vened. Ez nem mindig egyszerű dolog, ha ugyanis nem valamilyen speciális karakterkészletet használsz, akkor az egyes betűk mérete különböző, az „l” betű például sokkal kevesebb helyet foglal el, mint egy „m”. Legegyszerűbb, ha egy Poet blogon kezded el írni, hiszen így biztos lehetsz benne, hogy a betűk mérete megfelelő lesz publikáláskor, illetve itt rögtön középre igazítva tudod írni a művet, azaz látni fogod az alakját.

Az a tény, hogy a vizuális emlékezet mélyebb, tartósabb, mint a verbális emlékezet, sok más tényezővel együtt mind amellet szólnak, hogy a képvers, a vizuális költészet igenis gazdagította, megújította a költői üzenetet, s rajta keresztül percepciókat és gondolkodásunkat. A költők az egész világon megérezték, hogy új képkorszak határán állunk, hogy a huszadik század végi, huszonegyedik század elejei kultúra vizuális kultúra lesz. Ezért válhatott a vizuális költészet az ezredvég legfontosabb új irodalmi műfajává, az elektronikus irodalom előkészítőjévé. A képvers a magyar irodalomnak – az önéletírások mellett – egyik legjelentősebb műfaja. A többféle megközelítés alapján úgy gondolom, hogy a vizuális költészet szándékosan veti fel a „hogyan olvassunk” kérdését. Rá kellene csodálkoznunk csemege-voltára, hosszabb időt nekiszentelni, s nem csupán a szövegnek, hanem a formájának is! Kérdezni, kifejtetni, kommentálni és feltárni, hogy egy-egy vers miért olyan alakú, amilyen.

A művészetek kifejezőeszközei koronként változnak, változhatnak. De megváltozik az is, hogy mit értünk művészet alatt, illetve mit tekintünk műalkotásnak. A képvers olyan műalkotás, amely a vizualitás és a költészet elemeit ötvözi. Megértése nem mindig egyszerű, de megéri a fáradságot.

Összeállította: Batuskáné Kiss Katalin

Erdős Renée

1878. május 7.-én született Érseklélen, felvidéki, sokgyermekes magyar zsidó családban, Ehrenthal Lipót és Pollák Mina leányaként, Ehrenthal Regina néven. Győrben nevelkedett, pedagógiai pályára készült, színésznőnek is tanult, de abbahagyta a tanulmányait. Első verseivel A Hét költőjeként indult. A női lélek merész ábrázolásával hamar felhívta magára a figyelmet. Regényeit ifjú lányok titokban olvasták, mint a legerotikusabb magyar írónőt tartották számon. Költészete hatással volt Ady Endrére és Bródy Sándorra is, akinek évekig a szeretője volt. Szakításuk után Renée áttért a katolikus hitre, egy olaszországi kolostorba vonult. Írásaiban a misztikus erotika jelent meg ebben az időben. 1904-től Az Ujság bécsi, római, majd a firenzei tudósítója lett.

1913-ban feleségül ment Fülep Lajos művészettörténészhez, akitől két gyermeke született. 1918-ban elváltak. 1926-ban Rómában házasságot kötött Erdős Artúrral.

Erdős Renée volt az első nő, aki a magyar irodalomban meg tudott élni az írói munkásságából. Legnagyobb sikerét a Santerra bíboros /1922/ című regényével érte el, melyben a vatikáni és a római pompát és miliőt mutatja be.

Erdős Renée üzletasszony volt. Amellett, hogy termékeny író volt, a könyveladási listákon is rajta tartotta a szemét. Könyveinek minden egyes példányát dedikálta, így több pénzt kérhetett értük. A könyvesboltok nem foghattak ki a kötetekből, a raktárkészlet nem csökkenhetett 300 db alá.

A kritikusok eltávolodtak az írói munkásságától. A női olvasóközöniséget, mint igénytelen irodalomfogyasztót jelenítették meg. A Nyugat is kifogásolta a „papírizú szereplőket, a ponyvatúlzásokat”, sajnálkozva, hogy a valaha ígéretes fiatal költőnő ilyen pályára tért.

Verseit és személyét hiába keressük a magyar irodalom tankönyvekben.

Erdős Renée életének utolsó éveiben, Ifjúságunk címmel, emlékiratait rendezte.

Budapesten hunyt el 1956. július 7.-én. Sírhelye az Új köztemetőben található.

Rákoshelyen, az egykori villája, ma kiállítás és helytörténeti gyűjtemény otthona.

„Egyszer megnyugszom
és erős leszek
S majd könnytelenül
járom az utat.
És tűz, víz, nap,
zivatar közepett
Vidáman hordom
vándorbatyumat.”
/Erdős Renée/

Lengyelne Török Erika

Műzsák-Szendrey Júlia

Ő volt Petőfi Sándor Muzsái közül a legfontosabb, hiszen a költő feleségül is vette. Keszthelyen született 1828 december 29-én. Édesapja gazdatisztként dolgozott előbb a Festetics és a Rác uradalomban, később a Károlyiak erdődy birtokán. Tíz Éves korától két éven keresztül a mezőberényi leánynevelő intézetben tanult, majd négy évig Pesten a Lejtey-féle nevelőintézet tanulója volt, az utolsó két évet pedig újra Mezőberényben töltötte. Szülei már kora ifjúságától kezdve mindent megtettek azért, hogy igazi úrilány legyen belőle. Kiválóan zongorázott, megfelelő műveltsége rendelkezett, idegen nyelveken beszélt és remekül táncolt. Tehát minden adott volt ahhoz, hogy egyszer majd egy Nemes felesége lehessen. A szülőknek azonban gyorsan rá kellett jönniük, hogy lányuk teljesen autonóm és meglehetősen külön személyiség. A társasági összejövetelek, bálók helyett sokkal szívesebben zongorázott, lovagolt és barangolt a természetben. Nagykárolyban 1846 szeptember 8-án találkozott először Petőfivel, aki akkor már elismert alkotó volt. Ettől a naptól kezdve ő volt a költő egyetlen műzsája. Petőfi alig egy hónappal megismerkedésük után, Nagykárolyi tartózkodása alatt írta a Nem csoda, ha újra élek... című verset:

„Nem csoda, ha újra élek,
Mert hisz újra láttam őt!
Visszaszállt belém a lélek,
Eszmélek, mint azelőtt.

Kín s remény kebelemben
Újra fáklyát gyújtanak,
És e fénynél e teremben
Kergetőznek, játszanak.”

Szendrey papa bár később megbékélt rendkívül önérzetes és szókimondó vejével, nem támogatta a házasságkötésüket. Ennek ellenére 1847. szeptember 8-án az endrődi evangélikus templomban örök hűséget esküdtek egymásnak. A mézesheteket a költő barátjának, gróf Teleki Sándornak koltói kastélyában töltötték. Ennek a hat hétnyi mennyországnak köszönhetően, Petőfi huszonnyolc remekművel ajándékozta meg a világot. Ezek közé tartozott például a Minek nevezzetek című verse, talán ez volt a legszenvedélyesebb szerelmes műve, mely szabadon áradó szerelmi vallomás:

„Minek nevezzetek,
Ha a merengés alkonyában
Szép szemeidnek esti csillagát
Bámulva nézik szemeim,
Mikéntha most látnák először...
E csillagot,
Amelynek mindenik sugárra
A szerelemnek egy patakja,
Mely lelkem tengerébe foly -
Minek nevezzetek?”

A következő emlékezetes esemény, mely nagyban befolyásolta sorsukat a forradalom volt. Március 15-én Júlia tűzte fel férje mellére, a francia mintára és saját kezével varrt kokárda első példányát. Petőfi nagy lelkesedéssel vetette bele magát a forradalmi eseményekbe és aktívan kivette részét a „márciusi ifjak” munkájából. Mindenütt ott volt, ahol történt valami említésre méltó esemény. Szónokolt, kérényeket és kiáltványokat írt, mint a Mit kíván a Magyar Nemzet. A Nemzeti dal című versét pedig szin-

Gál Art: Szendrei Júlia

te himnuszként szavalták. Azonban biztos, hogy hónapokkal később is azon tépelődött, maradjon-e várandós felesége mellett, vagy harcoljon a hazáért. Erre jó példa a Beszél a fákkal a bús őszi szél című verse:

Arany csal s ostor kerget tégedet
A zsarnokért megvíni, Szolganép,
És a szabadság? Egyet mosolyog,
S mind, aki híve, a harctérre lét,
S érette, mint a szép jánytól virágot,
Sebet, halált oly jókedvel veszem...
Keblemre hajtva fejecskejét, alszik
Kis feleségem mélyen, csendesen.

Egyetlen gyermekük Zoltán (1848. december 15) megszületéséig a költő társadalmi és katonai elfoglaltságai miatt Júlia gyakran volt magányos. A gyermek születése pár hétig tartó megnyugvást hozott életében, ez idő alatt Petőfi otthon tartózkodott. Ám ez nem tartott sokáig. Minden kezdődött előről, férje katonai kötelezettségei miatt, hol Júlia látogatott hozzá a kisgyerekekkel, hol pedig a költő kereste fel őket néhány napra. Utójára 1849. július 21-én talákoztak Tordán. Ekkor már csak néhány órát tudtak

együtt tölteni, mert a költő indult megkeresni Bem tábornokot. Később Júlia még kapott tőle három levelet. Az utolsóban, melyet férje a halála előtt két nappal írt, a következőket olvashatta: „...Hogyan vagytok, kedves édes imádott lelkeim? Ha én halhatnék valamit felőletek! Ha lehet, ha valahogy szerét ejtheted, írd, ha csak egy szócskát is édes angyalom. Én nem mulasztom el az arra menő alkalmakat. Szopik-e még a fiam? Válasszátok el minél előbb, s tanítsd beszélni, hogy megleljen. Csókolom a lelkeket és szíveteket miljomszor számtalanszor! Imádó férjed Sándor!”

néhány héttel később még egy utolsó levél érkezett, melyben értesítették férje július 31-én történt feltételezett haláláról. Tizenkilenc Évvel később halálos ágyán így vallott érzelmeiről apjához Írt levelében: „Apám azt mondta, hogy én boldogtalan leszek Sándor mellett. Asszonynak még nem adatott olyan boldogság, mint amit én éreztem, mikor együtt voltunk Sándorommal. Királynője voltam, imádott engem és én imádtam őt. Mi voltunk a legboldogabb emberpár a világon s ha a végzet nem szól közbe, ma is azok volnánk.”

1850. július 21-én férjhez ment Horváth Árpád történészhez, akihez régi barátság fűzte. Négy gyermekük született, bár hozzá kell tenni, hogy házasságuk minden szerelmet nélkülözött. Eleinte boldognak érezte magát, de idővel férje alkalmi nőügyei miatt fokozatosan elhidegültek egymástól. Anyagi gondokkal nem kellett megküzdenie, ezért időtöltésként elkezdett elbeszéléseket, verseket írni és műfordításokat készíteni. Ő volt az, aki először magyarra fordította Andersen meséit. Sohasem tudta teljesen feldolgozni azt, hogy a közvélemény felháborodással fogadta második házasságát, és hogy Petőfi emlékének meggyalázásával vádolták. Egy évvel halála előtt végleg elköltözött férjétől, aki súlyos betegsége ellenére későbbiekben már meg sem látogatta. Hosszú és fájdalmas szenvedés után 1868. szeptember 6-án daganatos megbetegedés következtében elhunyt. A Kerepesi úti temetőben helyezték örök nyugalomra. Egy sírban nyugszik Petőfi szüleivel és a költő István nevű öccsével.

Szabó Ferenc

Kanizsa József: Katicabogár álma

Egyszer volt, hol nem volt, a zalazajki réten egy icurka-picurka, álmodozó Katicabogárka. Mindig a legszebb virágokat választotta ki, azokon illegett, billegette magát. A környéken neki volt a legtöbb pettye, kilenc és legszebben neki csillogott a szárnya, olyan volt mint egy naptól ragyogó tükör.

Egyszer egy napon megunta a virágokra szállást és ábrándozni kezdett.

- De jó volna, ha énekes pacsirta lehetnék?!

S azon nyomban átváltozott énekes pacsirtává. De nem énekelt sokáig. Egy vércse vette üldözőbe. Éppen, hogy be tudott repülni egy közeli fűzfabokorba. A nagy ijedtségben azonnal kívánta, hogy változzon át lepkévé. Meg is történet. Azonnal a régi szép kilencpetyes lepke lett.

A nagy ijedtségre mélyen elaludt, s nagyon szépet álmodott.

Másnap megint ábrándozott, az álom teljesen elvette az eszét.

- De jó, volna, ha sas lehetnék, a levegő király és megleckéztethetném a vércsét?!

Alig gondolta ki, máris sasként keringett a, szállt a végtelen magasban. Élvezte a kék ég közelségét, a végtelen szabadságot, s hogy uralhatta a levegőt, élvezhette a szárnya finom suhogást.

Az öröme megint nem tartott sokáig... Puskaropogást hallott. Süvítettek mellette a puska golyók. Egy pillanat alatt zuhanórepülésben az erdő fáinak koronái között találta magát. Az ijedtség most nagyobb volt a tegnapiénál. Talán picit el is ájult, mert az ágról lebillent, majdnem leesett a földre.

Óhajára újból Katicabogárrá változott, de most fakóbb lett a színe és a pöttye. Pár napig nem is mert álmodozni. Újra a régi szép Katicabogárka lett.

De nem sokáig tartott a tétlenkedés.

A távolban csendesen legelésző tehéncsordát látott. A vezér tehénnek szép hangú kolompja is volt, s ez nagyon megtetszett Katicabogárkának. Csak úgy véletlenül, a harmadik kívánsága is óhaj lett.

-De jó volna, ha kolompos vezértehénné változnék?!

Ahogy kigondolta, máris vezértehéné változott. A csordás nem hitt a szemének. Dörzsölgette is a szemét..., két vezértehén és az egyik elkódorgott... A pulikat azon nyomban utána küldte, s azok meg ugrottak körülötte, belesimpaszkodtak a farkába és úgy próbálták a csodához terelni. Amíg a csordához értek, Katicabogárnak elege lett a vezértehéni szerepből, s még a csordás is odacserdített egyet-kettőt az ostorral a nyakához. Gyorsan kívánta, hogy változzon vissza Katicabogárrá. Ezek után megfogadta, hogy soha többé nem akar semmi más lenni, csak kilencpöttyös virágot szerető Katicabogár.

Újból tudott örülni a virágoknak, s örült, ha egy-egy kisfiú, vagy kislány észrevette és a tenyerébe engedte szállni, hogy onnét valamelyik újról elszálljon.

Ha nem szállt volna el, akkor az én mesém is tovább tartott volna.

Itt a vége, fuss el a zalazajki rétre...

Kulcsár István alkotása

Hermann Marika A Napocska egy napja

Itt van már a reggel,
A napocska felkel.
Harmatvízben mosakodik,
Ruhácskába belebújik.

Megissza a tejecskét,
Eszik hozzá friss zsemlét.
Megsikálja a fogát,
Fényesíti sugarát.

Felhúzza a kiscipőt,
És beköti a fűzőt.
Felrepül a kék égre,
Onnan integet néked.

Dobd a labdát magasra,
A napocska elkapja.
Ám, amikor visszadobja,
Fuss utána, kapd el gyorsan!

Magasan jár a napocska,
Az ebédjét falatozza!
Ebéd után szundika,
Megdícséri a mama!

Ha felébred, széllel játszik,
A felhőkkel bújócskázik.
Gyönyörködik a világban,
Vígán dalol a madárral.

Szaladjál ki, vár tereád,
Dalold te is a nap dalát!
Kergess lepkét, szedj virágot,
Fedezd fel e szép világot!

Szellő után iramodjál,
Napocskával kiránduljál!
Ám, ha közeleg az este,
Vacsi, fürdés, esti mese.

Ásít egyet a napocska,
Lecsukódik szempillája.
Napmamácska meséjére,
Álom borul földre, égre.

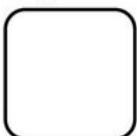

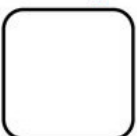

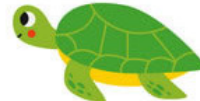

Orosz Zoltánné
rajzai

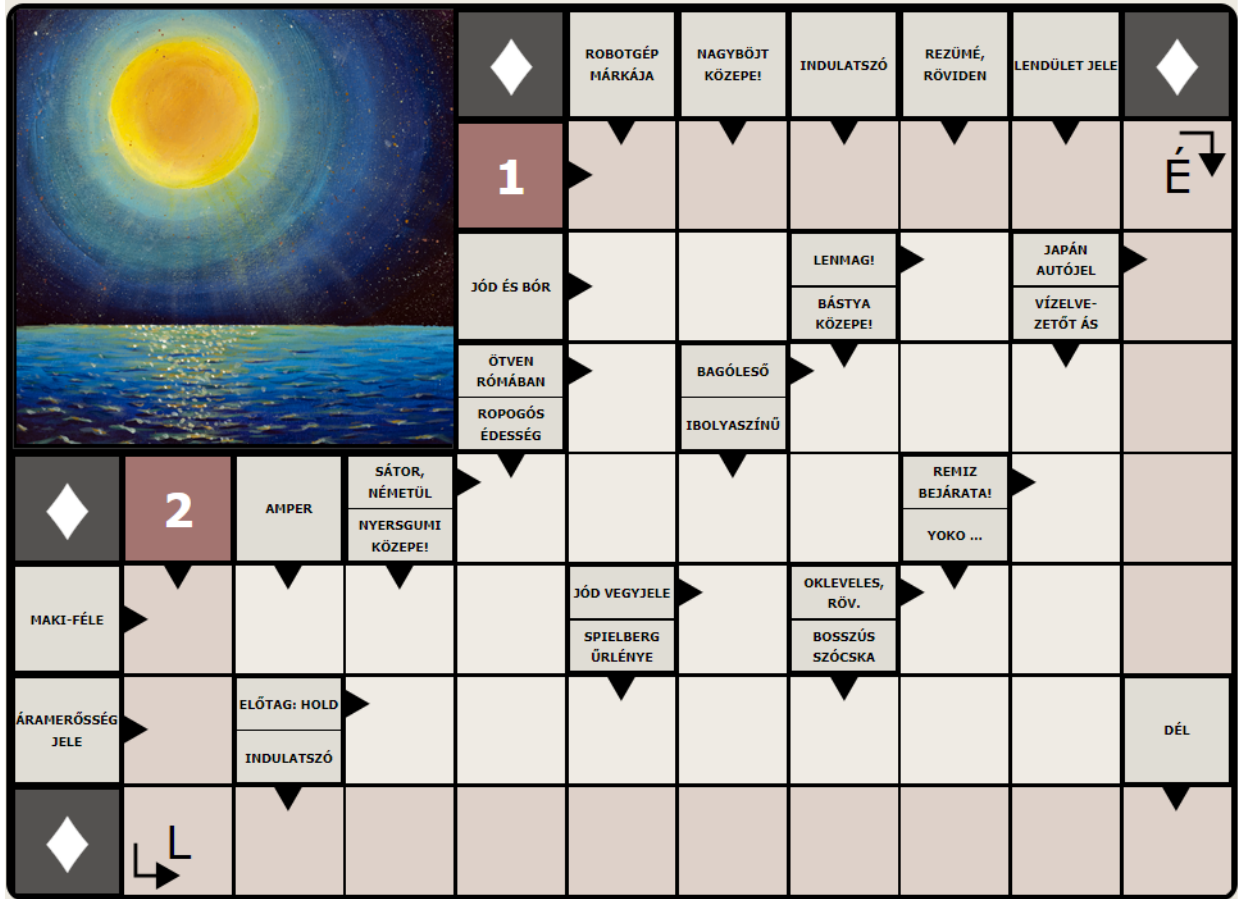
NYÁRI UNALOMÜZŐ

Keresd a 10 db különbséget!

					
	BAL		JOBB		
					
					
					

Copyright © 2010-2022, www.skandomata.hu (CsAB). Minden jog fenntartva. Forrás: <https://epi.hu/saukdv>

Küldd be a keresztrejtvény megfejtését az info@dabik.hu email címre!
 A beküldők között A Gyóni Géza Irodalmi Kör ajándécsomagját sorsoljuk ki.
 Beküldési határidő: 2023. augusztus 31.

Gyóni Géza: Itthon.

Boglyakemencés, gerendás szoba,
 Fakó Luther-kép, pár arasznyi ablak,
 Keményhitű papoknak otthona,
 Nekem komor, játéktalan tanyám,
 Ünneptájon meglátogatlak.

Ugy zendül még ma is az ige,
 Apáim ódon, bibliás beszéde,
 Minthogyha szívem még gyermek szíve,
 S az arcom is még gyermek arca volna,
 Mely ámul s lángol szent mesékre.

Imádságkezdés int fehér falon
 És mellet veret főhajtó alázat.
 A havas úton imám mormolom:
 Én hazug, beteg, gúnyos istenem,
 Hagyjuk fehérén azt a házat.

Céklás batátasali fetával

Két batátát, meg egy céklát
Hámozz meg, és kockázz fel,
Fogjál egy tűzálló tálat,
Olivával kenjed meg.

Krumplit, céklát terítsd bele
Sózd, borsozzad izibe,
Szórjad meg őrölt köménnyel,
Tedd a meleg sütőbe!

Ám, de előbb az egészet
Fóliával takard be!
Omlós legyen a zöldséged,
Fogad ne törjön bele!

Tányért béleld rukkolával,
Öntsd rá a sült zöldséget,
Felkockázott fetasajttal
Szórjad meg az egészet!

Oreganó mehet reá,
Az illata oly remek,
Színe, íze is fenséges,
Eszi felnőtt, és gyerek.

HerMann

Csicsóka

Csókapityók, tót répa
Ez bizony a csicsóka.
Ahol ő megtelepszik
Két méterre növekszik.

Nem igényes, mégis szép,
Nap ragyog sárga színén
Ehető a gumója,
Napraforgó rokona.

Főve, nyersen ízlelgesd
A csicsókát úgy szeresd
Mint szegények krumpliját
Égből pottyant friss mannát.

HerMann

Csicsóka, a szegények krumplija

A napraforgó rokona.
Gumós zöldségféle.

↑ : 2 métereste is megnőhet.
↓ : Sárga virága ősszel nyílik.

☠ : Igénytelen, szárazságtűrő.

⚠ : Kiirthatatlan! Nagyon szívós.

🍴 : Úgy lehet használni, mint a krumplit.
Nyersen is finom.

⊕ : Csökkenti az inzulinszintet.
Rák megelőző hatása is van.
Antibiotikum-kúra után megújítja a bélflórát.
Sok elelmi rostot tartalmaz.

Nepies nevei :
- csókapityók
- földi alma
- tót répa

(Helianthus tuberosus)

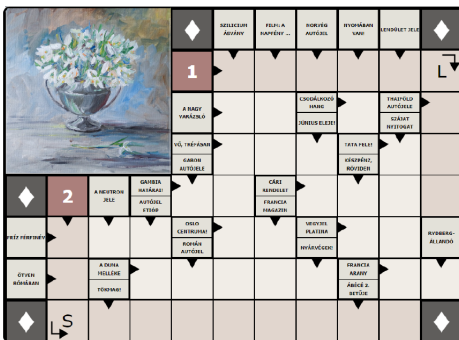
Antal Tünde: Ismerd meg

Kedves Alkotótársak!

Köszönjük a felajánlásokat, melyeket küldtetek a Poénkodjunk rovat keresztrejtvény nyerteseinek!
A jövőben is köszönettel fogadjuk.

Felajánlások, amiket szívesen fogadunk:

- Saját kézműves alkotások,
- Saját könyvek,
- Saját verses kötetek, antológiák.

A tavaszi számunkban megjelent keresztrejtvény megfejtése:
Kinyílt az első hóvirág

A szerencsés nyertes: Varga Gábor - Miskolc
Gratulálunk a nyertesnek!

A nyereményét Gyóni Géza Irodalmi Kör ajándécsomagját
postán juttatjuk el!

Még több verset, novellát találsz honlapunkon: www.dabik.hu

Kövess minket a Facebookon is: www.facebook.hu/irodalmikordabas

Anyagot gyűjtünk az Őszi Alkotóba

Beküldhető alkotónként három saját alkotás, melyek között a szerkesztők döntenek.
Téma: Az Őszi Alkotó ajánlott hangulata: Őszi színkavalkád: befogadás, elengedés, bölcsesség, tudás, igazság...

Beküldési határidő: 2023. augusztus 31.

Az alkotások elküldhetők e-mailben: info@dabik.hu

Egyszeri online nyilatkozat elküldése: <http://www.dabik.hu/nyilatkozat/>

Az Alkotó elérhetőségének feltételei: <https://www.dabik.hu/webshop/>

Találkozók helyszíne:

Kossuth Művelődési Központ
2370 Dabas, Szent István út 58.

Találkozók időpontja:

Az oldalunkon érdeklődj!

A Facebook oldalunkon és a honlapunkon is találkozhatok velünk! :)

Bővebb információ:

www.dabik.hu

E-mail: info@dabik.hu

Telefon: 06/30 852-2770

IMPRESSZUM

Alkotó - Irodalmi-Kulturális folyóirat.

Megjelenik negyedévente az Angry Cat Kft. támogatásával.

Felelős szerkesztő: Hermann Mária

Tördelőszerkesztő: Szűcs Szilvia

A szerkesztőség levélcíme:

Angry Cat Kft., 2370. Dabas, Szintes u. 2/D 2/8.

E-mail: info@dabik.hu

Nyomdai munkák: Angry Cat Kft.

Kiadja: Angry Cat Kft.

Gyóni Géza Irodalmi Kör, Dabas.

Rejtvény forrása: www.skandomata.hu

Képek forrása: <https://olvassbele.com>, www.depositphotos.com

ISSN 2677-1802 (Nyomtatott)

ISSN 2786-2690 (Online)

KÖSZÖNTŐ

Nagy-Kóré Mária: Tánc

ALKOTÓSAROK

Pánti Anna: Betűk ölelése

Fu Jen-Li: Reménykedve

Kanizsa József: Nyári Hajnalon

Kosztolányi Ági: Nyár

Lénárd Ágnes: Ima

Stefanic Ferenc Alexander: Az élet

Rozványi Dávid: A tökéletesség érintése

Németh Nyiba Sándor: Lágú vízcseppek

Orosz Margit: Védtelenül

Orosz Zoltánné: Segíts!

Pósa Anikó: Varázslat

Drotleff Zoltán: Miért is szomorú...

Szente B. Levente: Hadd maradjak...

Fekete Edit: Hogyan szeresselek?

Erdős Sándor: Fonó lány

Iochom Zsolt: Nyár-éjszaka

Orosz Zoltánné rajza

Lengyelne Török Erika: Ami örök

Szénási Sándor István: Tavasz estén

Lénárd Ágnes: Boldogság

Szemenyei Éva alkotása

Cserna Ferenc: Életvíz

Szabó Ferenc: Nyári éjjel

Bened Edit fotója

N. Sebestyén Katalin: Amarilis

Czibere Anita: Nyáron

Drotleff Zoltán: Tarka lepke

Pánti Anna: „Virág vízesés”...szíromhulláma

Szedő Tibor: Nyár

Csipkerózska: Aranytrombita

Szedő Tibor: Gyümölcsfa bennem

Dr. Rörök György: Szellő szeretnék lenni

Orosz Zoltánné: Légy

Fekete Edit: Május

Czibere Anita: Szerelem kertjében

Lengyelne Török Erika: Érzés

Kanizsa József: Körmend utcakövein

Mandrkné Ferge Annamária: Szükség van...

Glasz Maria: Búzaszentelés

Imre Anna: Esős délután

Erdős Sándor: Nyári zápor

Németh Nyiba Sándor: Kék égen kelnek

Orosz Margit: tél-maradásban

Fokkné Borbély Marianna: Mennország kapujában

Pósa Anikó grafikája

Medit festmény

Stefanic Ferenc Alexander: Üzenet

A.M. Summer: Az út

Figula Csaba: Nyomot hagyni

Medit festmény

Schafner Ágnes: Az idő kereke

Hermann Marika: A csend szava

Tilingerné Gerlei Ilona: Utazás

Németh Nyiba Sándor: Elnémult lombom

Szemenyei Éva alkotása

N. Sebestyén Katalin: Teremtő ereje

N. Sebestyén Katalin: Rák-köd

Ambrus József: öngól

Kiss József: Kalkhasz kötelme

Imre Anna: Apáczai Evangélikus Templom

Rozványi Dávid: Régi idők boldogságboltja

Újréti Ágnes alkotása

Turányi Terézia: A természet fotója

Bene Edit: Eszmélés

Kulcsár István alkotása

Nagy-Kóré Mária: Virágok

ÉLMÉNYEK-ÉRTÉKEK

Szabó Ferenc: Álmodom?

Váradi Klára: Balatoni szerelem

Iochom Zsolt: Szabadság, nyár, utazás

Turányi Terézia: Mester és Tanítványa

Drubina Karolina: Egyek voltunk mindörökké

Bene Edit fotója: Gyűjtögetés

Nyári Boldogság - Lejegyezte: Batuskáné Kiss Katalin

Cserna Ferenc: Dzsingisz kán

Szemenyei Éva alkotása

Turányi Terézia alkotása

Sári Kati: Drága Mama!

Szűcs Erika: Gyermekszemek

Bene Edit fotója

N. Sebestyén Katalin: Erdőrezlet patakka

Hermann Marika: A mosoly...

Antal Tünde: Pipacsok

1. Kulcsár István alkotása

Vigh Éva: Szabadság és jövőkép

2. Kovácsné Rigó Márta: Ajtókopogató

Könyvekről: Németh Nyiba Sándor ajánlása

3. Martinovics Edit autodidakta festő

Soós-Györfly Katalin papírszobor alkotásai

Szabó Ferenc: Mi a zene?

Lengyelne Török Erika: Minden zene

4. Hermann Marika: Egy régi nyár

Cserna Ferenc: A zene hatalma

Váradi Klára: Fürdőzésre sietés

Szabó Ferenc: Zené a tó

Kovácsné Rigó Márta: Ajtókopogató 2.

5. Turányi Terézia: Pitypangok

Mártonné T.: Koncert az újhartyáni templomban

Dr. Török György: Hangközök szűk családja

Pósa Anikó: Pillangó

Nagy-Kóré Mária: Meditáció a parton

6. Kis Ferencné Elő Mária: Mégsem éltem hiába

MESEVILÁG

Erdős Sándor: A tó tündére

7. Lénárd Ágnes: Mogyoró, a törött lábbal talált cica első meséje

IFJÚSÁGI OLDAL

Tóth Benjámin: Pitypang

Tóth Benjámin: A gomba

8. Tóth Eleonóra: Virágcsokor

Tóth Nimród: Színek

DABASON TÖRTÉNT

Valentyik Ferenc: „Lelkedben él tovább”

9. 40.

VENDÉGSAROK

Orosz Margit

Turányi Terézia: Pipacsok

10. 43. 45.

TÁRSALGÓ

Beszélgetés Birinyi Józseffel

11. 46.

DABIK HÍREK

Velünk történt

12. 52.

TUDÁSTÁR

Batuskáné Kiss Katalin: Vizuális költészet vagy képvers?

13. 54.

CSILLAGOK NYOMÁBAN

Lengyelne Török Erika: Erdős Renée

Szabó Ferenc: Múzsák - Szendrey Júlia

14. 57. 58.

Gál Art: Szendrei Júlia

14. 59.

MANSZÁJ GYEREKEKNEK

Kanizsa József: Katicabogár álma

Kulcsár István alkotása

16. 60.

Hermann Marika: A Napocska egy napja

Orosz Zoltánné rajzai

17. 61.

Nyári unaolmúzó

18. 62.

POÉNKODJUNK

Rejtvény felnőtteknek

Gyóni Géza: Itthon

19. 63.

KEVEREM-KAVAROM

HerMann: Céklás batátasalí fetával

Antal Tünde: Ismerd meg - A csicsóka

21. 64.

KÖZÉRDEKŰ

Köszönjük!

Anyagot gyűjtünk az őszi Alkotóba

24. 58.

25. ISSN 2677-1802

Ár: 990 Ft